REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 28, 1966 — No. 734 — 21st YEAR OF PUBLICATION

BELONING VAN ARBEID

Zoals een nieuw schip zijn "maiden-trip" maakt, zo houdt een nieuw lid van het parlement zijn "maiden-speech". Het is doorgaans interessant te lezen, wat deze nieuwe vertegenwoordigers in Ottawa te zeggen hebben. Hetgeen door veteranen naar voren wordt gebracht legt weliswaar meer gewicht in de schaal, maar wat "back-benchers" zo nu en dan laten horen, toont aan, dat nieuw bloed in een parlement verfrissend werkt.

Tijdens het troonrede debat heeft de afgevaardigde voor Dollard, Quebec, de heer J. P. Goyer, gewezen op de taak van de overheid ten aanzien van economische ongelijkheid in Canada. Uit een onderzoek van het Economic Council of Canada was hem gebleken, dat het gemiddelde inkomen per inwoner in ons land nogal verschilt. Hij vroeg de regering dan ook hieraan aandacht te besteden, aangezien hij het als de roeping van de regering zag te streven naar sociale gerechtigheid.

Het genoemde onderzoek had aan het licht gebracht, dat het gemiddelde inkomen per hoofd in Ontario in 1963 $2,025 bedroeg, terwijl dit cijfer in Newfoundland slechts $1,009 was. Dit is een verschil van meer dan honderd percent.

Men zal een volkomen pariteit wel nimmer kunnen bereiken. Enig verschil zal onvermijdelijk blijken te zijn. Maar een verschil van meer dan honderd percent valt moeilijk te rechtvaardigen.

In dit nummer van ons blad publiceren wij het eerste gedeelte van een interessante voordracht, die de Nederlandse industrie-predikant Dr. L. Zielhuis, heeft gehouden. Daarin wordt het probleem van beloning van de arbeid breder besproken.

Het is een moeilijk probleem en de oplossing is er nog niet voor gevonden. Maar het mag ons verheugen, dat aan dit probleem aandacht wordt geschonken. Ook in kerkelijke kring.

☆ ☆

☆

ONGEBRUIKT POTENTIEEL

Wij kunnen ons voorstellen, dat er van verschillende zijden bezwaar gemaakt wordt tegen oecumenische organisaties als de National Council of the Churches of Christ in the U.S.A. en de Canadian Councel of Churches. Maar ere wien ere toekomt. Verleden week hebben deze organisaties in Chicago een conferentie gehouden, waar men zich nu eens helemaal is gaan verdiepen in de plaats en de taak van de leek in het kerkelijk werk.

Misschien is de woordkeus niet zo gelukkig. Wat is een leek in de kerk en wat is kerkelijk werk? Een kerk bestaat uit gelovigen en niet uit leken en theologen. En bij kerkelijk werk denken wij (ten onrechte) al gauw aan een kerkeraad, of aan een commissie van beheer, of aan zending, en zo.

Maar in Chicago heeft men het in wijder verband gezien en het tevens in zoveel woorden gezegd. "The church," zo concludeerde men, "must train and support laymen who are not afraid to spend most of their time serving Christ in the world."

Wij laten nu rusten, wat men daar precies onder "serving Christ in the world" wil verstaan. Maar de groeiende geestelijke ellende rondom ons, die niet in het minst in de moderne theologie ons aangrijnst, de toenemende eenzaamheid ondanks de "population explosion", de knagende honger naar God — zó knagend, dat er mensen zijn die het opgeven en zeggen dat God dood is, — het zijn allen symptomen, die ons toch wel iets moeten zeggen.

Er is een gevaar in als een kerk een dominees-kerk is of wordt. Dan verwacht men, dat de dominee het werk doet, desnoods aangevuld met enkele ambtsdragers. Maar daarmee blijft een groot potentieel ongebruikt. De "leken", of hoe men hen overigens noemen wil, kunnen van veel meer betekenis in en voor de wereld zijn, dan thans het geval blijkt te zijn.

Het zou de tijd en de studie waard zijn, als aan dit punt meer aandacht zou worden besteed.

MOSKOU VALT TERUG IN DE CZARENPOLITIEK

Vier maanden geleden hebben wij in deze rubriek de aandacht gevestigd op de vijandelijkheden tussen India en Pakistan, voornamelijk om de kwestie Kashmir, "Rondom het gelukkige dal". Enkele weken geleden is er een conferentie belegd onder leiding van de Russische regeringsleider Kosygin, om een einde te maken aan de moeilijkheden. Voorlopig is dat gelukt door de overeenkomst gesloten in Taskjent. Evenwel kreeg de ondertekening van het voorlopige vredesverdrag een droeve nasleep door het plotseling overlijden van minister president Sjastri, die India had bewogen, ondanks de oppositie van velen, dit staatsstuk te tekenen. Door deze onverwachte dood werd de stille leider van India een held, die gestorven is in volle wapenrusting. Intuïtief

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L W. G. Scholten

richt dus de gehele wereld de ogen op hem, alsof hij de centrale figuur is geweest bij het sluiten van dit belangrijke verdrag. Ongetwijfeld was Sjastri belangrijk, zeer belangrijk. Het gesloten tractaat was een meesterstuk van vasthoudendheid en bereidheid om toe te geven. Wij komen thans echter niet terug op dat artikel. Wij willen thans het licht laten vallen op iets anders, namelijk de rol van Rusland bij deze onderhandelingen. Want eigenlijk hebben India en Pakistan allebei wat toegegeven, zelfs in verschillend opzicht veel toegegeven. Ook de regering te Peking is zo stil, dat zij wel heel weinig sympathie moet hebben voor het tractaat van Taskjent. Maar Rusland zwijgt en geniet. Want Rusland heeft alleen maar gewonnen. Gewonnen, omdat de huidige machthebbers op internationaal gebied zijn teruggevallen in de eeuwenoude Czarenpolitiek. Wij willen dat toelichten.

Vlak na de Russische revolutie van 1917 heeft men overal in de wereld gedacht, dat men in de Sovjetstaat eerst communistisch was en dan ook nog Russisch. Inderdaad leek het er op. Trotzky, de grote medewerker en later tegenstander van Lenins opvattingen trachtte door zijn leer van de altijd durende revolutie de gehele wereld te brengen onder de leiding van het Marxistische Moskou. Weldra bleek het echter dat die beschaafde wereld helemaal niet van plan was zich willoos over te geven aan de aanvallen van het Moskovitische communisme. Geleidelijk bespeurde men telkens, dat zelfs de meest rode leiders van het Kremlin diep in hun binnenste Russen waren gebleven. Zij zagen wel de heerschappij van Rusland als ideaal, maar telkens weer kwamen oude strevingen van de Czarenpolitiek naar voren. Vooral na het bewind van Stalin werd dit duidelijker. Onder Chroestjow werd nog wel over het communisme gesproken, maar lang zo geestdriftig niet meer als onmiddellijk na het uitbreken van de revolutie van 1917. In de economie slopen kapitalistische elementen binnen, omdat het in de niet-communistische wereld toch ook in veel opzichten behaaglijk was te leven. De huidige bewindhebbers in Moskou praten er niet zoveel over, maar in hun hart krijgen zij steeds meer neiging de politiek van het Czaristische Rusland te volgen. Wat houdt die staatkunde in?

Uitgangspunt is de gedachte, dat het Russische volk de hoeder is van het heil voor heel de wereld. Dat heil wordt gebracht langs de weg van het lijden. Daarom heeft het Russische volk in de late Middeleeuwen Christelijk Europa beschermd tegen de aanstormende horden der Mongolen. Zo deed Rusland in de beide wereldoorlogen, toen het dwars door de verschrikkingen van de Nazi-terreur de legers van de Duitse erfvijand eerst tegenhield en daarna versloeg. Daarom was men ook bereid de gruwelen van de Russische revolutie te dragen, want alleen langs de weg van de zelfopoffering kon de heilstaat komen.

De Czaren waren eerst de leiders van het "Heilige Rusland" op de weg naar het geluk der wereld. Eigenlijk waren het twee wegen. Eerst de weg naar West Europa, naar zijn beschaving (men denke aan Peter de Grote), naar de Oostzee en de Middellandse Zee. Daarna de weg naar Azie. Eerst naar het eindeloos grote Siberie naar de Indische Oceaan door de Perzische golf en over de gre[illegible]bergten van India en verder naar de petroleum, het tin en de rubber van Zuid-Oost Azie. Hierbij sloot zich aan de uitbreiding in het noorden van de Grote Oceaan naar de uiterste gewesten van het Amerikaanse vasteland. Daarnaast wilde Rusland langs de weg van de oude, Aziatische veroveraars door het Midden Oosten van Mesopotamie, Palestina en Egypte naar Afrika. Zo zag de Czarenpolitiek er uit, toen de Russische revolutie de Czarenregering omver stootte en de familie van de laatste Czaar heeft uitgemoord.

Het oude Rusland heeft op zijn weg tegenover zich gevonden eerst Engeland, gevolgd door de Verenigde Staten. In Azie het oudste en grootste rijk der wereld China, dat zich eerst gehuld heeft in het kleed van de Chinese boerenheerschappij.

India zou geen tegenstand bieden met de wapenen, omdat het sympathie had voor de weerloosheid van Gandhi en Nehroe zijn liefde voor Moskou nooit heeft afgelegd.

Met Pakistan was het anders. Daar leefde nog het Britse verzet tegen de Russische opmars, gesteund als het werd door fanatiek Mohammedanisme. Toen het geschil tussen Pakistan en India uitbrak en China tegelijkertijd begon met zijn aanvallen op de noordgrens van India, lag de Russische politiek de leiders in Moskou duidelijk voor ogen. Men moest de weg der Czaren opgaan. Eerst volgens de methode van de oude diplomatie: door onderhandelen de vrede handhaven. Dat was ook de weg geweest van Nicolaas II, toen hij de vredesconferentie bijeen riep. Dat had ook in de dagen van Napoleon Czaar Alexander nagestreefd, toen hij op het Wener Congres van 1815 een nieuw Europa wilde scheppen. Vandaar, dat Kosygin als bemiddelaar optrad. Hij wist aan het enorme rijk van India te beduiden, dat er een groter vijand was dan Pakistan, namelijk China. Als eerlijke makelaar vergat hij er bij te zeggen, dat het voor Rusland een levensbelang was de Chinezen weg te houden uit de gebieden van India, omdat op die manier de weg naar Zuid-Oost-Azie werd geblokkeerd.

Voor alle geschilpunten kon een bevredigende oplossing gevonden worden. En voor de kwestie Kashmir zou op de duur ook wel een oplossing gevonden worden, die aan beider belangen voldeed.

En Pakistan werd aan het verstand gebracht, dat hulp van China slavernij betekende, zoals Tibet onder het juk was gebracht.

Rusland had bij beide staten een goede ontvangst, omdat het door zijn geweldige Siberisch gebied ook een Aziatische staat was en geen westerse als Engeland en de Verenigde Staten. Rusland was van de familie.

Zonder veel ophef heeft Rusland zijn doel bereikt. Al kwam er wat luidruchtige oppositie, er was een bestand verkregen.

Kosygin had zijn naam gevestigd als onderhandelaar. Rusland had bereikt, waartoe de oude heerser over het keizerrijk India niet bij machte was. De tegenstander China was bij zijn opmars geblokkeerd door rust op zijn linkerflank. En bovendien had men in Moskou in de praktijk bewezen, dat het inderdaad heil wil brengen aan de wereld, zoals het in vroeger eeuwen onder leiding van de Czaren had gedaan. Het leek een klein conflict. In werkelijkheid was hier wereldpolitiek. Wereldpolitiek, zoals de geweldenaars in het Kremlin die gaarne zien.

Mr. L. W. G. Scholten.

CLAUS VON AMSBERG BEZOCHT STAATSMIJN EMMA

Heerlen: Claus von Amsberg, vergezeld van Ir. K. J. H. Jordaans, directeur mijnbedrijven, op de zevenhonderdmeter-verdieping van de staatsmijn Emma. De verloofde van prinses Beatrix heeft 2½ uur in de mijn vertoefd, waar hij onder de indruk is gekomen van de zware ondergrondse arbeid.

Geef Uw
Adresverandering
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

Verkeersveiligheid

Anti - Roest - Pekel

Westduitse automobielclub maakt reclame voor nieuw strooizout — Voor mensen, dieren en planten ongevaarlijk

Hamburg (DaD) — Nieuwe soorten strooizout worden thans in West-Duitsland voor straten en autowegen gebruikt. Deze zouten doen niet alleen ijs en sneeuw in korte tijd smelten, zij verminderen ook de roestvorming aan autocarrosserieën met ongeveer 80 procent.

Om in de winter de Duitse straten van sneeuw en ijs vrij te houden, worden jaarlijks meer dan 100.000 ton pekel gestrooid. De samen met het sneeuwwater ontstane zoutoplossingen tasten de carrosserieën van de auto's aan. De schade, die aan auto's door de roestinwerking ontstaat, schat de Algemene Duitse Automobielclub (ADAC) alleen in West-Duitsland op jaarlijks meer dan 100 miljoen Dmark.

De nieuwe pekelmengsels, die geen roest veroorzaken, zijn het resultaat van een twee jaar geleden door de ADAC uitgeschreven wedstrijd. Hiervoor waren zeer vele voorstellen van de Westduitse industrie en wetenschap binnengekomen. Van de talrijke nieuwe pekelsoorten, die intensief beproefd werden en waarvan thans de resultaten van onderzoek bekend zijn, zijn er zeven beter dan de tot nu toe gebruikte.

De ingezonden strooizoutmengsels werden met de modernste apparatuur en volgens de nieuwste onderzoekingsmethoden op meer dan 5.000 verschillende soorten en vormen carrosserieplaat getest. Bij deze proeven werd met wetenschappelijke nauwkeurigheid de roestinwerking nagebootst, zoals deze bij het rijden optreedt. Als basiswaarde gold de carrosseriegraad, die de tot nu toe op de Duitse wegen gebruikte pekel veroorzaakt.

De ADAC deelde mee, dat zij er niet mee tevreden was, alleen de anti-roestwerking van de nieuwe strooizouten te laten onderzoeken. Men had teven onderzocht, of de nieuwe roestwerende zouten voor mensen, dieren, planten en voor het wegdek ongevaarlijk zijn. Omvangrijke reeksen proeven ook op mensen met bijzondere huidgevoeligheid, zijn uitgevoerd. Alle proeven zijn tot volle tevredenheid verlopen. Het Ministerie voor Verkeer in Bonn zal binnenkort het gebruik van de beste van deze onderzochte zoutsoorten propageren.

—Actualiteiten uit Duitsland

Automatisch Dimmen

De heer J. P. Viljoen te Benoni, Zuid-Afrika, heeft een uitvinding gepatenteerd waardoor autolampen automatisch dimmen als men een tegenligger ontmoet.

Een Nederlandse maatschappij heeft reeds aanzoek gedaan om de fabricage-rechten voor dit patent.

(African Express)

Cambodia

De oorlogsbrand in Vietnam woedt nog steeds voort. Zelfs strijken zo nu en dan enkele vonkjes neer op het 'neutrale', naburige Cambodia. Deze vonken kunnen nieuwe brand veroorzaken, indien Amerikaanse en Zuid-Vietnamese troepen Cambodia gaan doorzoeken om Vietcongse oorlogsvoorraden op te sporen. In dit geval zal Cambodia terugslaan, waarbij het misschien door rood-chinese vrienden zal worden bijgestaan. Prins Norodom Sihanouk heeft zich nu tot de secretaris-generaal van de Verenigde Naties, U Thant, gewend, om hulp van de internationale controle commissie, waarvan Canada met Indië en Polen deel uitmaken, in te roepen in geval van nood. Het dagblad van Toronto, **Globe and Mail**, reageerde met een artikel, getiteld "Needed: a Canadian initiative in Cambodia".

In 1954 heeft Cambodia haar onafhankelijkheid verkregen, nadat ze gedurende een eeuw tot een van de Franse kolonies had behoord. Zoals in vele onafhankelijk-verklaarde landen gaat het op-eigen-benen-lopen met veel moeite gepaard.

Ook al heeft Cambodia op papier een democratische regeringsvorm, de prins bezit nog een enorme macht, ondanks het feit dat zijn rechten en plichten in de grondwet zijn vastgelegd. Door het merendeel van de onontwikkelde bevolking wordt hij nog steeds beschouwd als het hoofd der natie, bekleed met goddelijke autoriteit.

In 1959 heeft Sihanouk afstand van de regering gedaan, omdat de verouderde regeringsvorm van alleenheerser niet in overeenstemming was met de eisen des tijds. De slimmerd hield echter een politieke campagne voor zichzelf om als president te worden gekozen. Hij reisde land en dorp af om de arme bevolking, die hem nog steeds als het staatshoofd ziet, aan te moedigen hun stem op hem uit te brengen. Als overwinnaar kwam hij uit de strijd. Hij kan nu als een oosters despoot heersen, wat nog wordt vergemakkelijkt door het feit dat vele kabinetsleden lid van de koninklijke familie zijn.

Van het regeren heeft de prins echter geen kaas gegeten. Financieel brengt hij het land tot de afgrond door zijn luxueuse hofhouding en zijn royale giften. Hij gaf aan één van de vier universiteiten een miljoen riels; een bedrag dat uit de staatskas afkomstig was, aangezien zijn eigen beurs al sinds lange tijd leeg is, zelfs nadat hij zijn kinderen hun erfdeel heeft onteigend. Zijn politieke theorieën komen het land in het geheel niet ten goede. Om de onafhankelijkheid te waarborgen staat hij een politiek voor die het er op aanstuurt dat het dunbevolkte en hulpbehoevende volk zich zelf zal kunnen bedruipen. Wanneer de Amerikaanse politiek hem niet aanstaat weigert hij botweg de Amerikaanse hulp. Van pottekijkers moet hij helemaal niets hebben, want critiek kan hij niet verdragen. Toen Peter O'Toole bij het filmen van "Lord Jim" de opmerking maakte dat Cambodia vol zit met slangen en bezaaid is met jungles, ontving hij een boze brief van twee vellen waarin hij werd beschuldigd de Cambodianen te hebben beledigd. De Financial Times publiceerde eens een tabel van de opbrengst van de diverse landen, waarin Cambodia onder aan de lijst stond. De prins was woedend, want dit feit werd beschouwd als een Anglo-Saksisch complot. Zodra Sihanouk vernam dat de gegevens van het statistieken-bureau van de Verenigde Naties afkomstig waren, overwoog hij zelfs de Cambodiaanse afgevaardigden naar huis te roepen. Dergelijke voorvallen geven ons een idee wie prins Sihanouk, ondanks zijn neerbuigendheid, in werkelijkheid is.

De eigenlijke bewoners van Cambodia, de Khmer, bestaan uit drie groepen: de regeringsambtenaren, de geestelijkheid en de boerenbevolking. De regeringsambtenaren, bestaande uit koninklijke familieleden, adel en intellectuelen, bemoeien zich over het algemeen weinig met het lot van de bevolking. Zij zijn eerder gesteld op een titel dan op hun taak het volk uit het moeras te helpen. Deze mensen zouden zich in Nederland dus wel thuisgevoelen waar ze als eerwaarde, edelgestrenge of hoogedelachtbare zouden worden aangesproken. Diploma's spelen in Cambodia een belangrijke rol, zoals dit in vele Aziatische landen het geval is. Sommige regeringsambtenaren misbruiken hun baantje om er zelf financieel beter van te worden.

Gelukkig zijn er ook onder hen die zich van hun taak bewust zijn en trachten het land van de ondergang te redden. Toch staan teveel leidslieden ongeïnteresseerd tegenover de conservatieve, provincialistische en religieuze boeren. Voor hen zelf betekent de godsdienst niet veel meer. Zij zijn progressief en streven naar internationale contacten, zoals zij die tijdens hun studie in het buitenland hebben meegemaakt.

De bevolking, die voor het merendeel uit boeren bestaat, leeft een sober en vaak armoedig bestaan. Men is al tevreden zolang in eigen levensonderhoud kan worden voorzien. Het werk op de boerderij laat hen tamelijk onverschillig. In het zakendoen zijn het geen uitblinkers. De groep Cambodiaanse vissers nemen hun bedrijf ook nogal gemakkelijk op. Meestal betalen ze hun belasting niet, omdat ze ook tijdens de Franse overheersing weigerden hun belasting te betalen.

De geestelijkheid staat tussen de regeringsambtenaren en de boerenbevolking in. De conservatieve groep steunt de boeren en de progressieve groep tracht het Boeddhisme te moderniseren naar de eisen van de moderne tijd.

Tot de minderheidsgroepen behoren voornamelijk de Zuid-Vietnamezen en de Chinezen. Van de Vietnamezen moet de Cambodiaan niet veel hebben, want zij bezetten grote gedeelten van hun land omstreeks de 17e eeuw, waardoor zij de reputatie hebben stropers te zijn. Waar Vietnamese immigranten zich vestigen trekken de Cambodianen weg. Vele Zuid-Vietnamezen bekleden een baan als administrateur in de grote steden. Ze behandelen de boeren niet al te vriendelijk en zien neer op de inwoners van het land die zij financieel de loef afsteken.

De zuinige, realistische Chinezen zijn betere vrienden. Als geldleners hebben ze vele Cambodianen uit de moeilijkheden geholpen, ook al benijden ze tegelijkertijd het succes van de Chinezen. Hoelang de Chinezen nog hun vrienden zullen blijven is moeilijk te zeggen. Want helemaal als vol worden ze niet aangezien. Het recht van burgerschap wordt hun onthouden. Dit mag uiteindelijk tot wrijving aanleiding geven.

Gelukkig is het aantal leerlingen aan lagere en hogere scholen in acht jaar verviervoudigd. Deze jongeren houden zich niet stil. De critiek op de Prins neemt toe en zijn positie wordt steeds hachelijker, vooral nu het land economisch bijna failliet is.

HOE GROOT ZIJN VIETNAM, LAOS EN CAMBODJA?
INDO-CHINA OP EUROPA GEPROJEKTEERD

Waarom wachten tot het voorjaar ?

DOE HET NU!

In de winter zijn werklieden beschikbaar. Materialen zijn eveneens verkrijgbaar. En speciale kortingen worden dikwijls in het niet-drukke seizoen aangeboden. Is het derhalve niet heel verstandig om de nodige reparaties en verbeteringen thans te laten doen? Niet alleen constructie- en bouwkarweien — doch dingen zoals het laten repareren van de grasmaaimachine en het verstellen van de horren; het laten wassen van gordijnen en het shamponeren van de tapijten; het opnieuw stofferen van het meubilair en het repareren van electrische apparaten. Op al deze karweien zou U mogelijk een lange tijd moeten wachten wanneer de lente aanbreekt — doch gedurende het winterseizoen kunnen deze snel, doelmatig en gemakkelijk worden verricht.
Bovendien worden door de regering gesubsidieerde Huisverbeteringsleningen tegen lage kosten bij Uw bank beschikbaar gesteld, teneinde U in staat te stellen om alle soorten vernieuwingskarweien, die U van plan was te laten doen, uit te voeren — tot $4,000 met een afbetaling van maximum tien jaar!
Er is geen twijfel mogelijk — de winter is de beste tijd om Uw huis of Uw zaak op te knappen.
Doe het nu!

Iedereen vindt er baat bij wanneer het winterwerk toeneemt

Voor advies en hulp vraag Uw "National Employment Office".

WIJ LAZEN VOOR U

D. van der Meulen —

IK STOND ER BIJ — HET EINDE VAN ONS KOLONIALE RIJK.

Uitgave: Bosch & Keuning N.V., Baarn.

Gerecenseerd door F. Masselink

De auteur is de zoon van een "fiene" onderwijzer uit de Achterhoek. Op onderhoudende wijze vertelt hij van zijn ervaringen als bestuursambtenaar in Nederlands Oost-Indië en van zijn werk als consul in Arabië. Het laatste deel van het boek bevat een ooggetuigeverslag van de toestand in Oost-Indië na de tweede wereldoorlog en van de voorbereidingen van de souvereiniteitsoverdracht. Vandaar waarschijnlijk de ondertitel van dit boek: Het einde van ons koloniale rijk.

Reeds in 1915 ging Van der Meulen als bestuursambtenaar naar Indië en hij heeft daar 15 jaren als zodanig gewerkt. Bovendien verbleef hij vóór en tijdens de tweede wereldoorlog meerdere jaren in Arabië als vertegenwoordiger van de Ned. Indische Regering, belast met de zorg voor de duizenden Indische bedevaartsgangers, die jaarlijks Mekkah, het heiligdom der Mohammedanen, bezoeken.

Na de Japanse capitulatie werd hij als adviseur aan de Lt.G.G., Dr. Van Mook, toegevoegd om voorlichting te geven in de kampen van ex-krijgsgevangenen en burgers.

De ervaringen van een Nederlands bestuursambtenaar in gekerstende, Mohammedaanse en heidense streken, zoals die in dit boek worden weergegeven, bieden een goed beeld van de bonte verscheidenheid van religies en culturen in het oude Indië. Dat het allerminst gemakkelijk was voor de bestuursambtenaar op zijn eenzame post om zijn taak goed uit te oefenen en dat er vele fouten aan het bestuurswerk kleefden, wordt op duidelijke wijze aangetoond.

Toen Van der Meulen in 1915 naar Indië vertrok, was het nog maar betrekkelijk kort geleden, dat het Nederlandse gezag in geheel Indië was doorgevoerd. Atjeh en Zuid-Celebes bij voorbeeld, werden eerst omstreeks 1900 onder rechtstreeks Nederlands bestuur gebracht. De regering was van oordeel, dat pacificatie en handhaving van orde en rust de aangewezen weg was om Indië open te leggen voor en zich aan te passen aan de westerse beschaving, die onvermijdelijk tot Indië zou doordringen. Als reactie op het meer intensieve ingrijpen op de inheemse bestuursvoering door het Nederlandse Gouvernement, ontstond de "nationalistische" beweging, geleid door inheemse intellectuelen.

Met velen van deze nationalistische leiders kwam Van der Meulen in contact en mede daardoor werd zijn overtuiging versterkt, dat Indonesië op de kortst mogelijke tijd onafhankelijk moest worden. Over personen, die een meer geleidelijke staatkundige ontwikkeling voorstonden, zoals Colijn, Gerretson en Schouten, worden minder flatterende opmerkingen gemaakt.

Mijns inziens heeft de schrijver te weinig aandacht geschonken aan andere omstandigheden, die aanwezig moesten zijn om een gunstige ontwikkeling van een onafhankelijk Indonesië te mogen verwachten. Het vrijheidsideaal is niet de enige basis, waarop een staat kan worden gebouwd. Vrijheid zonder erkenning van gezag leidt tot rechteloosheid en chaos, of tot dictatuur.

En een erkennen van het gezag van een centrale nationalistische regering van een onafhankelijk Indonesië was niet te verwachten. Immers Ned. Oost-Indië omvatte vele volkeren en stammen, die onderling grote verschillen vertoonden in religie en cultuur. Door de Pax Neerlandica waren ze gedwongen vredelievend naast elkaar te wonen, maar de invloed van de Nederlandse bestuursvoering was nog van te korte duur geweest om het eeuwenlange onderlinge wantrouwen en vijandschap om te zetten in een nationaal Indonesisch gemeenschapsbesef.

Na de oorlog vonden de vrijheidsleuzen van de nationalistische leiders grote weerklank bij de door de Japanse bezetting ontwortelde jeugd. Men wilde niet alleen het Nederlandse gezag kwijt, maar men kwam ook in opstand tegen het eigen inheemse gezag. Bovendien bewapenden de Japanners na de overgave de door hen opgeleide inheemse militaire hulptroepen, die de bevolking terroriseerden en een waar schrikbewind uitoefenden. Deze terreurbenden werden door de Engelsen en de Amerikanen als vrijheidsstrijders aangemerkt. En ook Van der Meulen beschouwt deze terroristen als strijders voor de vrijheid en niet als revolutionairen, die alle gezag verwierpen. Ook het eigen inheemse.

Ik vraag me af, of de schrijver thans het boek nog in dezelfde trant zou schrijven, als hij in aanmerking neemt, wat de uitkomst is geweest in Indonesië en in andere Oosterse en Afrikaanse koloniën, waaraan men op grond van een vals vrijheidsideaal voortijdig onafhankelijkheid heeft gegeven. Is het niet allerwege chaos, ellende en dictatuur?

N.O. Indië en Indonesië nam en neemt nog steeds een belangrijke plaats in, in de belangstelling van elk rechtgeaard (ex-)Nederlander en het lezen van dit boek zal Uw inzicht verrijken, mits het critisch gelezen wordt.

DE STRIJD TEGEN DE POLIO

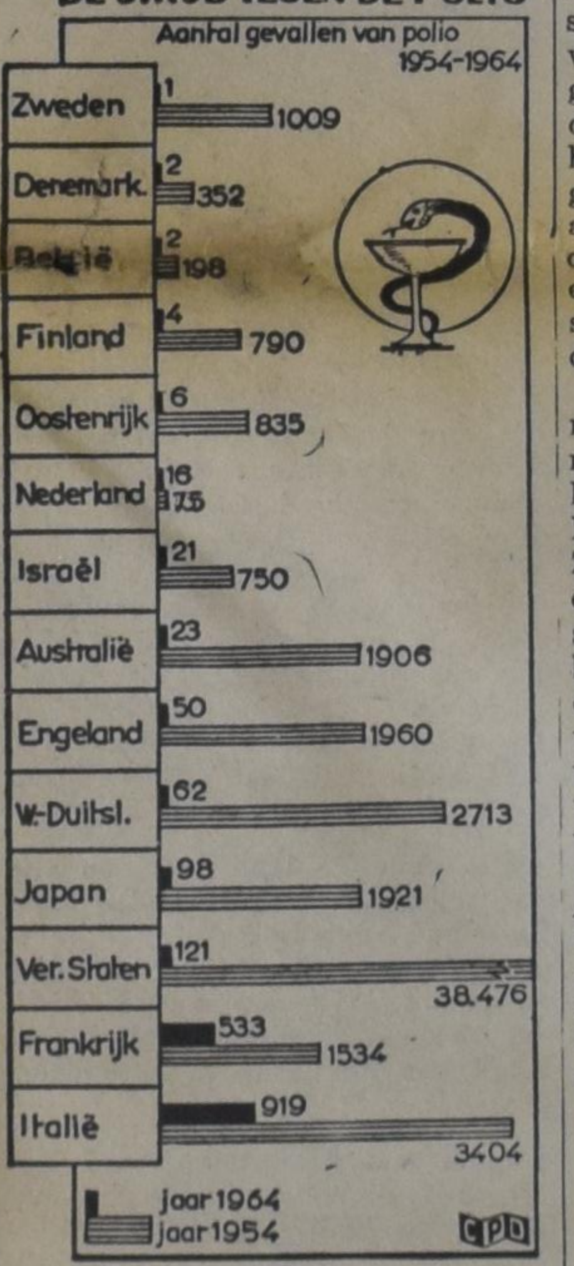

POLIO OP DE TERUGTOCHT

De wereldgezondheidsorganisatie heeft een overzicht gemaakt waaruit blijkt dat de wereld bezig is grote suksessen te behalen in de strijd tegen de polio. In de grafiek geven wij een overzicht van het aantal aangegeven gevallen van polio in 1954 en 1964. De drastische vermindering is het duidelijke gevolg van de massavaccinatie in de afgelopen jaren. Canada is niet in de grafiek opgenomen, doch ook hier doen zich de laatste jaren slechts weinig gevallen voor.

Zie HOLLAND

EN BOEK NU UW 21-DAAGS RETOUR:

$335.00 Montreal—Amsterdam vanaf 1 april 1966.

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

LOON

SOCIAAL-ETHISCHE KANTTEKENINGEN *)

door Dr. L. Zielhuis

Nu U een theoloog gevraagd hebt van zijn kant iets in het midden te brengen over het loonvraagstuk, is het goed eerst enkele grenzen uit te zetten. Al heb ik getracht van de diverse loontheorieën in de economie kennis te nemen en al heb ik zitten staren naar voor mijn besef ingewikkelde formules in diverse loonstelsels, ik wil niet pogen hierover iets op te merken. Daar zou ik trouwens toch geen verstandig woord over kunnen zeggen.

Ik dacht dat de zin van mijn aanwezigheid in Uw gezelschap een andere was. Ons verbindt dat wij samen in alle levenssituaties naar de bijbel willen luisteren. We leven in het geloof dat we toch hier het antwoord op vele vragen in ons leven kunnen vinden. En U vraagt met mij: wat zou de bijbel eventueel over het loonvraagstuk kunnen zeggen? Welke richtlijnen vind ik in het Woord van God? Mijn pogen is nu U hierbij te helpen. U leest de bijbel en ik lees hem met U. Ik bedoel niet anders dan het gesprek op gang te brengen op deze conferentie vanuit dit gezichtspunt, waarin we samen hopen verder te komen.

Komen bij de loonsbepaling inderdaad sociaal-ethische gezichtspunten aan de orde? Dit is de eerste vraag. Mag ik U er enkele noemen?

Voor het grootste deel van ons volk is de beloning een zaak, waaraan hun existentie hangt. Zonder loon kunnen ze niet leven. Het loon bepaalt hun levensmogelijkheden. Het loon is met de gezondheid één van de grote voorwaarden van het leven van het grootste deel van ons volk. En dan komen onmiddellijk de vragen: wat is het verband tussen loon en productie? Welk verband moet aan de andere kant worden gelegd tussen de beloning en de behoeften van de werknemer? Mag men met het oog op de gewenste productiviteit sterk op de geldprikkel werken? Waar haal je meer productiviteit vandaan: met hoger of lager loon, met primaire of secundaire arbeidsvoorwaarden? En als het over de behoeften van de arbeidende mens gaat, in hoeverre moet het bedrijf hier verantwoordelijkheid voor nemen of het aan de betrokkene zelf overlaten?

Een tweede vraag is de waardering, die uit de beloning spreekt. Mag deze in geld worden uitgedrukt en in hoever? Mag voor de bepaling van de waardering van de betrokkene zijn werk gemeten worden? Is dit mogelijk en in hoever? Doet men door meting onrecht aan zijn persoon of niet? Hoe ver mag men gaan met de persoonsbeoordeling? Wie stelt deze uiteindelijk vast? Is hier beroep nodig en mogelijk?

Een derde vraag doet zich voor bij het bezien van de positie van de werker als lid van zijn onderneming. Is er een ondernemingsgemeenschap en heeft deze ook consequenties voor zijn loonsbepaling? Moeten we in de onderneming alleen met het individu rekenen of is er plaats voor groepsbeloning? Hoe moet de verhouding zijn tussen directiebeloning en de overige werknemers (als ik een directeur ook even een gewoon werknemer noemen mag)? Zijn er verhoudingen, die bij de loonbepaling tot discriminatie leiden, b.v. tussen mannen en vrouwen, handarbeiders en beambten? De onderneming kan dan ook weer zelf geplaatst worden binnen het geheel van de bedrijfstak en de bedrijfstak in het kader van ons gehele sociaal-economische bestel: welke ethische consequenties zitten hieraan vast voor de loonbepaling? In hoeverre moet de ondernemer zich hier schikken naar andere wetten of staan op een stuk persoonlijk beslissingsrecht?

Nog een vierde principiële vraag: waar komt het onderscheid vandaan tussen de beloning van de één, vergeleken bij die van de ander. Hoe groot mogen de verschillen zijn? Waar maken we armen of bestelen we rijken?

Ik gaf U deze opsomming niet om U te suggereren dat ik straks op al deze vragen zou willen ingaan en een oplossing kan bieden. Mijn bedoeling is alleen dat we ons goed zullen realiseren: bij de bepaling van het loon hebben we aan alle kanten met ethische beslissingen te maken. We mogen niet de loonbepaling tot een zuiver-technische zaak reduceren. We zijn bij dit alles betrokken als mensen, die beslissingen nemen over mensen en we hebben dat te doen voor Gods aangezicht.

Ik dacht dat we er nu aan toe waren ons af te vragen of de Bijbel iets over deze dingen zegt. Want daar willen we toch naar toe.

We zullen daarbij moeten bedenken dat de bijbel niet geschreven is in een industriële maatschappij. We zullen dus wel voorzichtig moeten zijn om verhoudingen uit de bijbelse tijd zo maar zonder meer over te brengen op de onze.

Maar aan de andere kant mogen we niet om die reden bijbelse gegevens maar laten liggen. De bijbel geeft ons de openbaring van God in Jezus Christus aan de mens. En deze mens blijft in zijn hart en in de grote beslissingen van zijn leven door alle eeuwen heen gelijk. De Godsopenbaring wil ook iets zeggen voor sociale verhoudingen. Als het U gaat als mij, ontdekken we steeds weer dat de bijbel ons veel meer te zeggen heeft dan we eerst hebben gedacht.

Het zou onjuist zijn als we alleen maar de teksten bij elkaar lazen, waar nadrukkelijk over loon gesproken wordt. Ze zijn er en ze zijn belangrijk. Maar ze moeten steeds worden gelezen in het geheel van de bijbelse openbaring van God aan de mens. Wat is de plaats van de mens tegenover zijn medemens? Welke plaats geeft zijn God de mens in het leven, ook al wordt deze plaats door de medemens betwist? We staan eerst stil bij het Oude Testament.

Ons valt direct op dat we hier terecht komen in een agrarische maatschappij. Toen Israël zich in Kanaän vestigde, ontving men een familiebedrijf. Wanneer een Israëliet door schulden zich als slaaf aan zijn volksgenoot verkopen moest, nam naar de bedoeling van deze wet deze slavernij toch in het sabbathsjaar weer een einde en kon hij weer een vrij man worden. De dagloner is dus de boer, die verarmd is en zich nu nog net kon bewaren voor slavernij, door voor loon bij zijn mede-Israëliet in dienst te treden. Later in de koningentijd wordt deze groep duidelijk groter. Maar dat komt omdat rijke mensen zich in Israël breed gaan maken en er een groep onder de bevolking ontstaat, die van hen moet leven. Dan begint zich een bepaalde groep loontrekkenden af te tekenen in het geheel van Israëls volksleven.

Duidelijk is echter dat Gods wet uitdrukkelijk aan de loontrekkenden denkt. We lezen in Deut. 24:14 "Gij zult de arme behoeftige dagloner niet hard behandelen, hetzij hij behoort tot uw broeders, hetzij tot de vreemdelingen, die zich in uw land en in uw steden bevinden. Op de dag zelf zult gij zijn loon uitbetalen, de zon mag daarover niet ondergaan, omdat hij behoeftig is en er naar uitziet. Opdat hij niet over u tot de HERE roepe en gij u bezondigt".

In deze tekst staan enkele belangrijke dingen. De dagloner behoort duidelijk tot de onbeschermde groepen. Hij heeft geen economisch verweer. Hij is afhankelijk. Maar God neemt het hier openlijk voor deze onbeschermden op. Hij kan zich onmiddellijk op de Here beroepen, de God van het verbond. Opvallend is ook dat dit niet alleen voor de geboren Israëliet geldt maar evenzeer voor de vreemdeling, een geboren heiden. Ook aan hem denkt de HERE. Ook hij mag zich op Israëls God beroepen.

God is een God van bescherming voor ieder, die te kort dreigt te worden gedaan, ook al behoort hij niet tot de kerk. De practische zin van dit gebod is ook merkwaardig: direct uitbetalen, want die man kan zijn loon niet missen. Hij ziet er naar uit. De HERE weet hoe gemakkelijk wij ons daarvan afmaken. Wij zien eenvoudig niet hoe erg een mens zijn loon nodig kan hebben en hebben allerlei redenen om andere dingen voor te laten gaan. God neemt de dagloner ten volle als een mens, die leven moet en daarom recht heeft vanwege God. Een dagloner wordt trouwens uitdrukkelijk als een vrij mens beschouwd. Hij is geen slaaf. Als een Israëlitische slaaf is losgekocht van een vreemdeling, lezen we (Lev. 25:50): "op de wijze van een dagloner zal hij zijn." Hoe zeer Job klaagt over het zware leven van deze man: "Heeft niet de mens een zwaren dienst op aarde en zijn zijn dagen niet als die van een dagloner" (Job 7:1 en 2, zie ook Job 14:6), de man wordt ten volle als mens beschouwd en erkend in de primaire behoeften van zijn mens-zijn. De profetie keert zich tegen hen, die zijn loon drukken. Dat kan ook op andere manieren dan door te laat uitbetalen. Maleachi ziet de HERE ten gerichte komen voor hen, die zich daaraan schuldig maken. (3:5).

Deze aandacht voor de dagloner is niet verwonderlijk. Want met welke God hebben wij te maken? Wie openbaart zich hier in het Oude Testament?

Prof. Vriezen geeft als een hoofdlijn van de oudtestamentische ethiek aan: deze ethiek staat in tegenstelling tot die van de autonome mens, die alleen met zichzelf rekent of alleen een algemeen begrip van het goede uitgaat (zoals in het griekse en moderne denken). We hebben hier te maken met de wil van Jahwe, de HERE die het gehele leven beheerst. Zijn wet geldt voor hoog en laag. Als Achab als vorst het eigendom van Naboth aantast, wordt deze koning door de HERE niet ontzien. Wet en Profeten komen op voor de ontrechte en de arme (Ex. 32:2, Lev. 19:5, Deut. 4:18). De geboden voor het sociale leven worden onderstreept met: "Ik ben de HERE, uw God." (Lev. 19). Duidelijk is ook, dat krachtens de gemeenschap met Jahwe er ook een gemeenschap is onderling: de arme en de economisch-zwakke mag niet geïsoleerd en uitgeschakeld worden. Er is broederschap onder het volk van God. Daarom strijden Gods profeten tegen onderdrukking van de armen (Jes. 5:8, Micha 2:2, Amos 8:5 en 6). Omdat er gemeenschap is met God is er ook gemeenschap onder de mensen. En nog eens weer: dit gebod geldt niet alleen voor Israël, maar is van kracht voor ieder in de wereld. Wij mogen geen andere maatstaf aanleggen voor onze omgang met mensen van de wereld dan voor onze omgang met mensen van de kerk (zie Amos 1 en 2).

Nog op een andere lijn in het Oude Testament wil ik U attent maken, die van de gerechtigheid. Hiermee wordt niet een koud en strak elkaar behandelen krachtens een of ander wetsartikel bedoeld. Het gaat hier om het precies uitmeten welke portie ieder toekomt. In de bijbelse gedachte van gerechtigheid spreekt mee het verbond, dat er is tussen God en ons. Omdat God trouw is in Zijn verbond aan ons, Zijn volk, moeten wij die zelfde gerechtigheid, die trouw van het broederverbond, ook aan elkaar bewijzen. Gerechtigheid uitoefenen is iemand tot zijn recht brengen, iemand aan zijn recht helpen. Aldus formuleert het Prof. Vriezen. We zien dat duidelijk in Psalm 72. De rechtvaardige koning helpt de armen aan hun recht. Zo wordt geschonden recht hersteld, zo krijgt ieder het deel waarop hij recht heeft en wordt Jahwe erkend (Jeremia 22:16). Handhaven van recht en gerechtigheid is dus ervoor zorgen dat de juiste verhoudingen blijven bestaan en dat de integriteit van ieder in de gemeenschap volkomen gehandhaafd blijft. Daarom is de slaaf geen koopwaar, maar een mens en wordt zowel de dagloner aan zijn recht geholpen als de arme en wordt evenzeer de rijke voor de rechtbank niet, omdat hij rijk is bevoordeeld óf van tevoren gewantrouwd (Lev. 19:15). Ieder, arm en rijk, moet op de juiste plaats komen te staan, aan zijn recht geholpen worden, krachtens Gods gerechtigheid.

Het is dan ook geen wonder dat naast het gemeenschappelijke en de plicht tegenover de broeder ook het individuele zijn plaats ontvangt.

De tien geboden worden heel persoonlijk gesteld: Gíj zult niet, gíj zult wel. De doodstraf wordt op geen andere dan de schuld gelegd. De zoon zal niet sterven voor de zonde van zijn vader. Geen collectieve straffen, die niet naar de schuld vragen van degene, die het werkelijk heeft gedaan. Gevonden hebreeuwse zegels vertonen de eigennaam van hun bezitter. Gods toorn komt over de koning Achab, die zich vergrijpt aan Naboth en zijn vaderlijk erfdeel. Het staan in de gemeenschap wist het persoonlijke niet uit.

Ik dacht dat we met deze gegevens toch al belangrijke zaken op het spoor zijn gekomen, die in het loonvraagstuk meespelen en de beslissingen bepalen: het menszijn van de dagloner, gemeenschap, gerechtigheid, persoonlijke eigenheid. Deze mens mag vrij van vrees leven met God en met de medemens. Het gaat de HERE zo zeer om de mens dat bij vermogensdelicten nooit de doodstraf wordt geëist. En dat zegt wat in de Oosterse wereld, waar men heel andere wetten kende. Geld is altijd ondergeschikt aan de mens zelf om wien het gaat.

(Wordt vervolgd.)

*) Inleiding op de najaarsconferentie in het Verbond van Prot. Christelijke Werkgevers, 23 november 1964 te Oosterbeek.

WAAROM REIST U BIJ VOORKEUR PER HOLLAND-AMERIKA LIJN?

Wij denken dat het is omdat:

1. U kunt kiezen uit meer dan vijftig afvaarten naar Rotterdam (vanuit Montreal en New York tesamen zijn er dit jaar precies 53).
2. U kunt rekenen op goede Hollandse maaltijden, attente Hollandse bediening, Hollands amusement en natuurlijk Hollandse medepassagiers.
3. U kunt genieten van een heerlijke ontspannende zeereis, wat U zou missen als U ging vliegen; bovendien kunt U per schip 275 lbs. bagage per persoon gratis meenemen.
4. ... de namen s.s. ROTTERDAM, NIEUW AMSTERDAM, STATENDAM, MAASDAM, RYNDAM en m.s. PRINSES MARGRIET toch eigenlijk voor zichzelf spreken!

Eerstvolgende afvaarten: van Halifax 7 maart, van Quebec 2 april, van Montreal/Quebec 28 april, 20 mei, enz.

Vanuit New York: te veel om op te noemen. Raadpleeg Uw reisbureau!

VAAR MET EEN 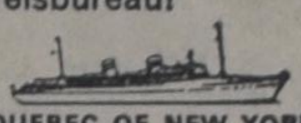 "HAPPY SHIP"

VAN MONTREAL/QUEBEC OF NEW YORK NAAR IERLAND, ENGELAND, FRANKRIJK, HOLLAND, DUITSLAND

Holland-Amerika Lijn

MONTREAL – TORONTO – CALGARY – VANCOUVER

Halifax: Furness, Withy & Co. Ltd., Gen.-Agent

Toename van Bankovervallen

De laatste jaren neemt het aantal bankovervallen gedurig toe. In Canada werden in 1964 zo'n 217 bankovervallen op klaarlichte dag gepleegd, vergeleken met 172 overvallen in 1963.

In Amerika werden in 1964 926 bankovervallen gepleegd, een toename van 19 percent in vergelijking met het aantal in 1963, en een vermeerdering van 58 percent sinds 1962. Wanneer het aantal overvallen op spaarbanken en banken van lening ook in rekening zou worden gebracht, dan zou het aantal aanzienlijk hoger liggen.

Het zijn meestal geen grote bedragen, waarvan de dief zich meester maakt. Toch leverde de buit van 1964 nog meer dan $4.500.000 op.

Voor een groot deel is de toename van de overvallen te wijten aan de banken zelf. Ondanks de moderne technische middelen die hun ter beschikking worden gesteld om de overvallen te voorkomen, zoals een alarmsysteem of het fotograferen van de overval, weigeren vele bankiers van deze middelen gebruik te maken.

Een-derde van de beroofde banken had geen alarm-systeem. Sommige banken hadden zelfs het systeem uitgeschakeld. Zestien van de 228 banken waren in het bezit van een camera om de overval te "verslaan", waarvan slechts tien ingeschakeld waren.

De verzekeringsmaatschappijen hebben nu drastiche maatregelen genomen. Zodra in drie jaar tijds op een bank twee overvallen worden gepleegd, wordt de premie met 50 percent verhoogd.

Wanneer U dus uw moeizaam opgespaarde duitjes naar de bank brengt moogt U tegelijkertijd wel eens informeren naar de voorzorgsmaatregelen om een overval te voorkomen, vooral wanneer het een bank in een dorp betreft.

LEZERS SCHRIJVEN

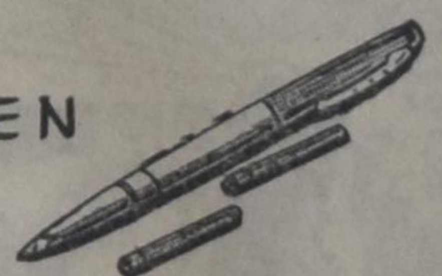

Creatief

In de aankondiging (C.C. 14-1-'66) van 'Oorsprong en Toekomst van de Creatieve Mens' (dr. J. Stellingwerf) las ik het volgende: '... dat er reeds lang mensen waren, maar dat God Adam en Eva heeft afgezonderd; ... Adam aan het begin van de tweede cultuurperiode; ... Stellingwerff poneert niet ...'

Hoe schoon en goed was het te lezen,
Hoe alles eens heeft moeten wezen.
Hoe troostrijk ook dat dit beweren
Was allerminst een boud poneren.
Het waren slechts wat oefeningen
Voor onze hersenkronkelingen.

Hoe schoon en goed is het te wensen
De staat van creatieve mensen,
Die niet slechts kunnen contrueren,
Maar bovendien nog -her-creëren.
Natuurlijk zonder te poneren!
Wat kan een mens nog meer begeren?

Hoe schoon en goed is het te staren
Op honderden van duizend jaren,
Waarin het mensen mocht behagen
Al maar te vissen en te jagen.
Maar wil daarbij toch niet vergeten:
Poneren mag dit heel niet heten.

Hoe schoon en goed is het te zeggen:
Ik wil de Bijbel uit gaan leggen.
En dan ontzaglijk te genieten
Van duizenden pre-Adamieten.
Dit is natuurlijk geen poneren
Maar enkel maar wat speculeren.

Hoe goed en schoon is het te rukken
- Maar altijd zonder ongelukken -
Aan wat de simp'le zielen lezen
En schijnt geopenbaard te wezen.
We kunnen altijd nog wat leren.
Natuurlijk - het is geen poneren.

Pieter Simpel.

ROTER TABLETTEN

tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsmoe Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTER tabletten — in vol vertrouwen — voor vlugge verlichting

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN per boot of per vliegtuig vraag volledige inlichtingen bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis *
MONTREAL-AMSTERDAM

$ 335.00

met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

* Behoudens Regeringstoestemming.

The first book in English, relating Theology and Architecture in the building of Presbyterian and Reformed Churches.

708 Pages — Richly illustrated.

DONALD J. BRUGGINK — CARL H. DROPPERS

Christ and Architecture

$21.75

SPEELMAN'S BOOKHOUSE LTD.
10 Golfdown Drive, REXDALE (Ont.), 741-6563

Reuma, Ischias, Jicht,

congestie, gal, lever, long- en darmkwalen, hartzwakte, hooikoorts, keelaandoen., klierziekte, neusverkoudh., spatten, struma, suikerziekte, vallende ziekte, verlamm., verkalking, vetzucht, zenuwontst., zenuwzwakte bestrijden wij succesvol met onze onschad. geneeskruiden. Meldt Uw ziekte aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

DE A.R.S.S. EN CALVIN COLLEGE

④

Er is nog een laatste zaak, waarover ik graag iets schrijven wil naar aanleiding van discussies, die er gevoerd worden over de ontwikkeling van het Christelijk Hoger Onderwijs onder ons. Het betreft de verhouding van The Association for Reformed Scientific Studies en Calvin College. Zoals men weet uit een verslag, dat Rev. Hoytema gaf in dit blad, wordt daar op dit ogenblik een program van "Graduate Studies" voorbereid.

De grote "men" zegt, dat wie over de verhouding van de A.R.S.S. en Calvin College gaat schrijven, zich op gevaarlijk terrein begeeft. Ik kan niet inzien waarom dit terrein zo gevaarlijk zou zijn. We moeten als broeders van één huis rustig onze gedachten kunnen uitspreken. Het is soms veel gevaarlijker te zwijgen.

"Men" zegt nog meer. Laatst kwam iemand me vertellen, dat er tussen Calvin College en de A.R.S.S. een wedloop aan de gang is, wie het eerst met zijn "Universiteit" voor de dag zou komen. Nu, afgezien van het weinig realistische woord "universiteit", àls er van zulk een wedloop sprake is, dan kan ik eerlijk zeggen, dat de A.R.S.S. die niet begonnen is en daar ook niet aan mee wenst te doen. De A.R.S.S. heeft sinds haar aanvang te Toronto op 28 Mei 1956 gestadig en rustig doorgewerkt en het tempo van haar arbeid is volgens velen te langzaam geweest.

Ik moet zeggen, dat ik die hele gedachte van een "wedloop" erg onchristelijk vind. Ik denk daarbij aan twee dingen.

In de eerste plaats is er in het Koninkrijk Gods geen plaats voor een "wedloop" tussen heilige belangen. Wie in Gods Koninkrijk aan een wedloop wil meedoen is een stakker. Hij verwacht het van menselijke handigheden. Jezus zei eens van het Koninkrijk Gods, dat "geweldenaars er naar grijpen", maar die geweldenaars waren geen rivalen in een wedloop, maar getuigen als Johannes De Doper. Die geloven haasten niet.

Maar er is nog een andere reden, waarom ik van die hele gedachte van een wedloop een afkeer heb. Het is hierom: wat mij betreft, ik heb zowel Calvin College als ook de A.R.S.S. lief, en ik hoop, dat velen met mij in staat zijn die dubbele liefde op te brengen. Misschien zal iemand zeggen: we wisten wel, dat je de A.R.S.S. lief hebt, maar dat je ook Calvin liefhebt, daar staan we versteld van. Kan een ARSS-er Calvin College liefhebben? De vraag lijkt wat op de titel van dat Duitse boekje: "Kann auch ein Pastor selig werden?" Natuurlijk kan een ARSS-er Calvin College liefhebben! Het hangt er maar vanaf van welke kerk hij lid is, en dan noem ik nog alleen maar een formele factor. Er zijn natuurlijk veel diepere motieven.

Ik heb Calvin College lief, omdat het de school is van de kerk, waartoe ik behoor en die ik door Gods genade — ook al ben ik nu emeritus — toch nog telkens dienen mag. Ik heb in mijn ouderlijk huis in Holland geleerd te spreken over "onze" Theol. Hogeschool en "onze" Vrije Universiteit. Zo spreken we hier als leden van de Christian Reformed Church over "our" Calvin College. Ik ben dankbaar, dat ik drie van mijn kinderen naar Calvin College heb mogen sturen. En de vierde staat nu al te trappelen van ongeduld om er over anderhalf jaar heen te gaan. Ik deel die liefde voor Calvin met menige mede ARSS-er.

Maar zo gaat mijn vrager voort: Heb je dan geen bezwaren tegen Calvin? Ik antwoord: zeker, er zijn in Calvin College wel dingen, waar ik bezwaren tegen heb, maar dat doet van mijn liefde niets af. Ik heb eens iemand horen zeggen, dat je een zaak heel erg lief moet hebben om terecht bezwaard te zijn. Daarom, als ik bezwaren heb tegen Calvin College, dan wil ik me tegelijk oefenen in liefde voor Calvin College. Wij immigranten hebben die oefening misschien iets meer nodig dan zij, die deze liefde met de moedermelk hebben ingedronken. Maar Calvin College heeft zijn deur open gezet voor vele immigranten zonen en dochters. Als je aan dat alles denkt, dan is het niet zo moeilijk om Calvin lief te hebben.

Maar we hebben óók de A.R.S.S. lief. Daar zou ik zeker net zo'n lange motivering over kunnen schrijven. Toch doe ik dat nu niet. Het komt zo aanstonds vanzelf naar voren.

Want mijn vrager is me alweer in de rede gevallen. Hij zegt: Hoe kan je nu Calvin College en de A.R.S.S. tegelijk liefhebben? Die twee staan elkaar toch in de weg. Ze willen allebei een universiteit stichten. En werkelijk, we hebben op dit continent aan één Christelijke Universiteit genoeg.

Daar hebben we nu in de kwestie van Calvin College en de A.R.S.S. "des Pudels Kern". Zullen we daar eens over praten?

Ik ben van mening, dat Calvin College en de A.R.S.S. elkander helemaal niet in de weg staan. Ze hebben elk een eigen taak.

Dan zou ik willen voorstellen om het woordje "universiteit" eens een ogenblik op de achtergrond te schuiven en te kijken naar wat èn de A.R.S.S. èn Calvin College op dit ogenblik willen gaan doen. Dan kom ik later op dat woordje "Universiteit weer terug.

De A.R.S.S. heeft besloten tot het oprichten van een "Institute for Reformed Scientific Studies". In eerste opzet, als de Here dit plan wil zegenen, zullen daar twee mannen van Christelijke wetenschap aan verbonden worden. De taak van dit Instituut zal allereerst zijn te dienen als een centrum voor Schriftuurlijk gericht wetenschappelijk onderzoek. Er moet "team" werk worden gedaan, als het kan zoveel mogelijk zonder de tijdrovende plichten van een "teaching load". Het gaat daarbij niet om Christenen, die wetenschap bedrijven, maar om mannen, die Christelijke wetenschap bedrijven, die (en nu citeer ik het officiële rapport over dit Instituut) zich werpen in "de moeilijke worsteling om het innerlijk verband te vinden tussen Gods Zelfopenbaring in Jezus Christus en het materiaal van een bepaald studieveld."

Daarbij wordt natuurlijk wel gedacht aan invloedssferen, met name aan twee.

Allereerst zijn er onze vele studenten aan openbare Universiteiten, die bij de rationalistische en positivistische opleiding, die ze krijgen moeten geholpen en gestuurd worden in hun Christelijk denken. Maar in de tweede plaats denken we ook aan de "gemeenschap" waarin we leven. We hebben ook een Christelijk wetenschappelijk getuigenis te geven ten aanzien van de gevarieerde culturele, sociale en politieke vraagstukken, die zich voordoen in de wereld van vandaag. Dat met name in een land als Canada die wereld daar naar luistert, heeft het werk van de C.L.A. al bewezen, ook al is dat nog maar een klein (en toch belangrijk) begin. In dit verband is het interessant om te lezen wat in de laatste publicatie van de A.R.S.S. "The place and task of an Institute of Reformed Scientific Studies" op pag 16 geschreven staat over de mogelijkheid, dat in de toekomst een eigen Christelijk wetenschappelijk instituut formeel kan worden verbonden met een der bestaande Universiteiten.

Wanneer we daar nu tegenover zetten de stichting van "Graduate Studies" aan Calvin College, dan moet direkt worden gezegd, dat daardoor nooit het werk van de A.R.S.S. met zijn Instituut kan worden gedekt.

Om met de twee invloedssferen, die ik noemde, te beginnen: hoeveel mogelijkheden er met "Graduate Studies" in Calvin College ook in de komende tijd zullen worden geopend, we zullen in Canada studenten aan de openbare universiteiten **houden.** We zullen hier in Canada onze eigen medische en juridische studenten houden en ook studenten in exacte wetenschappen. Het "Instituut" van de A.R.S.S. zal voor hen nodig blijven. En ook voor de sociale en politieke terreinen zal het goed zijn een Christelijk wetenschapsinstituut te hebben op Canadese bodem. Want al kan wat aan de andere kant van de grens gedaan wordt op Christelijk wetenschappelijk terrein van grote invloed zijn **hier,** zoals ook omgekeerd het geval is, niettemin blijft het een feit, dat een directe invloed een Canadees karakter moet hebben. En waarom niet? Als er "regional colleges" zijn in de U.S.A., zoals Dordt College in Iowa en Trinity College in Chicago, waarom zou dan zulk een wetenschappelijk Instituut in Canada geen recht van bestaan hebben?

Maar daar komt nog iets bij. Als ik denk aan het Schriftuurlijk gericht wetenschappelijk onderzoek, dat dit Instituut beoogt, dan behoeven we niet te verhelen, dat er in het Christelijk wetenschappelijk denken van degenen, die de A.R.S.S. voorstaan en degenen, die in Calvin College domineren, verschillen zjin. Het zou onjuist zijn om dat te verzwijgen. En behalve onjuist ook niet bevorderlijk voor de goede zaak.

Die verschillen raken niet zozeer het formele centrale uitgangspunt, nl. dat de erkenning van Christus' Koningschap ons gehele leven en daarom ook ons Christelijk wetenschappelijk denken bepaalt. Dat wordt aan beide zijden nadrukkelijk uitgesproken. Maar in de practische toepassing van dit centrale thema gaan de wegen telkens uiteen. Vooral ten opzichte van de z.g. "antithese", van de betekenis van Gods Gemene Gratie en het al of niet bestaan van "neutrale" terreinen is hier een verschillend accent. Dat is de laatste jaren in discussies telkens gebleken en dat raakt ook zeer concreet de wetenschapsbeoefening.

De A.R.S.S. heeft in haar "Educational Creed" uitgesproken, dat "krachtens Gods genadige instandhouding van de schepping na de zondeval, ook mensen die het Woord Gods als leidend beginsel voor het leven verwerpen, wel menige waardevolle bijdrage tot de kennis van de werkelijkheid leveren, *maar dat de centrale en in wezen religieuze tegenstelling desondanks altijd blijft bestaan*". De cursivering is van mij, omdat hier het punt in geding wordt geraakt. De A.R.S.S. heeft in dit artikel er aan toegevoegd: "*Derhalve verwerpen wij het geoorloofde ener synthese van het door de Heilige Schrift geleide denken met elk anders gericht denksysteem.* In dit opzicht wil de A.R.S.S. een strakkere scheidslijn trekken dan velen aan Calvin College menen te moeten doen. Ik geloof, dat ik dat, zonder nu critiek te oefenen, rustig zeggen mag, omdat dat in discussies telkens naar voren komt.

Het is van belang zulk een verschillend accent niet te verdoezelen. Niet om daar ruize en brokstukken over te maken, maar juist om de zaak gezond te houden. De A.R.S.S. zal wat dat betreft een ander en eigen geluid laten horen in het Christelijk wetenschappelijk denken. En dat is goed. Niet, omdat het speciaal Calvin College geldt, maar omdat *alle monopolie, waar die ook bestaat of nagestreefd wordt, ook in de beoefening der Christelijek wetenschap,* grote gevaren heeft. Als men dat ontkent, dan kent men zich zelve niet.

Nu moet men niet zeggen, dat zulk een eigen wetenschapsontwikkeling er ook kan zijn in het kader van één en dezelfde school. Formeel kan dat natuurlijk zeer zeker, maar men moet niet vergeten, dat er dan in de praktijk heel spoedig allerlei benoemingskwesties en andere problemen rijzen, die de vrije ontplooiing van een bepaald inżicht kunnen remmen. Daarom is het, ook in dit opzicht, uitstekend, dat de A.R.S.S. haar eigen wetenschappelijk Instituut krijgen zal. Noch de A.R.S.S., noch Calvin College zullen volmaakt het werk verrichten. Laten ze in hun verschillen het Calvinistisch denken in deze nieuwe wereld maar gezond houden.

Maar, zo komt tenslotte de vraag weer terug: We kunnen toch geen twee Universiteiten hebben. Dat kan onze kleine groep nooit opbrengen.

Daar hebben we dan de kwestie, die we even naar achteren hebben geschoven.

Ik zou het volgende willen zeggen: Laten we nu dat grote woord "Universiteit" eens in Gods hand leggen.

Vandaag aan de dag zijn we daar nog lang niet aan toe. We gebruiken dat woord wel, maar laten we realistisch blijven. De A.R.SS is met haar Instituut er nog héél en héél ver van af. Wat is een Instituut, waaraan twee mannen verbonden zijn vergeleken met een Universiteit? En wat Calvin College betreft, het mag lijken, dat Calvin College er dichter bij is, omdat al de faciliteiten van het bestaande "kerkelijke" college er gereed liggen voor een "vrij-van-de-kerk-staande" Universiteit. (Tussen twee haakjes: ook over dit vrij van de kerk zijn is nog heel wat te zeggen.) Maar al is Calvin College er inderdaad dichter bij, vergeet niet, dat men daar nog druk bezig is met de voltooiing van de Knollcrest Campus, wat nog heel wat jaren en heel wat offers vragen zal. Vóórdat een daarnaast op te richten Vereniging voor Hoger Onderwijs het kapitaal heeft voor een Universiteit, moet er nog heel wat water door de Mississippi gaan.

Ik gun Calvin zijn Universiteit, maar het is voorlopig nog zo, dat de A.R.S.S. niets anders tracht te verwezenlijken dan haar 'Instituut" in Canada, en Calvin niets anders dan "Graduate Studies". Dat zijn de termen van vandaag.

Iemand zei eens tegen me: Dan moet de A.R.S.S. het woord Universiteit laten vallen. Dan zeg ik: Waarom? Dat woord staat in onze constitutie, omdat we een God van onbegrensde mogelijkheden hebben. Als ik zo'n woord in Gods hand leg, dan mag ik het, wanneer ik spreek over Schriftuurlijk gerichte Wetenschap gebruiken. Wat God in de toekomst in Canada wil doen met ons kleine mensenwerk, weten we niet. Hij is een machtig Here. We mogen niet roemen in ons zelf. We zijn, om nog eens dat bekende woord van Kuyper aan te halen "tot schamens toe verlegen" met wat we doen. Maar we gaan rustig voort met een taak, die ons vandaag is toevertrouwd en waaraan we ons niet ontworstelen mogen. En al sluiten we de U.S.A. niet uit, als een "Association" die in Canada haar arbeid heeft opgezet en verrichten wil, vragen we met name van onze Canadese geestverwanten voor de A.R.S.S. hun gebed en hun steun. God geve, dat het lezen van dit artikel er velen toe bewegen mag.

Henry Van Andel.

SPAAR

25¢

op een dozijn eieren

wanneer U een 25 lb. zak

FIVE ROSES BLOEM

koopt.

NU! In elke 25 lb. zak Five Roses Bloem vindt U een waardebon die 25¢ korting geeft op de aankoop van een dozijn eieren. Maak direct gebruik van deze speciale aanbieding van Five Roses.

Canadian National Railways

Treinreis Koopjes

en vriendelijke bediening in alle 10 provincies

Doe Uw voordeel met de beste treinreis koopjes van CN's lage Rode, Witte en Blauwe tarieven. Maaltijden zijn gratis voor hen, die in slaap- of parlor wagons reizen. U kunt nog meer besparen indien U de slaapgelegenheden met anderen deelt. Speciale tarieven voor kinderen tussen 5 en 12 jaar oud.

Zie deze lage Rode enkele reis tarieven:

Tussen TORONTO en:		Tussen MONTREAL en:	
Windsor	$ 5.20	Ottawa	$ 2.90
Saint John	$ 18.00	Halifax	$ 15.00
Saskatoon	$ 27.00	Winnipeg	$ 23.00
Calgary	$ 33.00	Edmonton	$ 34.00
Victoria	$ 47.52	Vancouver	$ 43.00

Tussen WINNIPEG en:		Tussen VANCOUVER en:	
De Pas	$ 9.50	Kamloops	$ 5.90
Edmonton	$ 15.00	Edmonton	$ 14.00
Toronto	$ 21.00	Saskatoon	$ 18.00
Vancouver	$ 24.00	Toronto	$ 42.00
Halifax	$ 34.00	Halifax	$ 57.00

CANRAILPASS voor bezoekers uit Europa: een hele maand ongelimiteerd reizen in Canada, onverschillig waar, voor slechts $99.00.

Voor nadere inlichtingen kunt U zich tot Uw CN passagiersreisbureau wenden.

CN

GROENTE en BLOEMZADEN

Ook: HOLLANDSE SPERCIEBONEN, SNIJBONEN, BRUINE BONEN, KROPSLA, BOEREKOOL, WITLOF, ANDIJVIE, WORTELEN, POSTELEIN, enz. enz.

Hollandse of Engelse Prijscourant op aanvrage geheel Gratis.

WILLIAM DAM SEEDS

West Flamboro, Ont.

Location at: CHRISTIE'S CORNERS (between Bullock's and Peter's Corners) 4 Miles West of Dundas

Phone: MA 8-6641 DUNDAS

DUTCH CANADIAN TORONTO CREDIT UNION

presenteert de bekroonde Nederlandse film

DORP AAN DE RIVIER

(naar het boek van Antoon Coolen)

Op DONDERDAG 3 FEBRUARI 1966, aanvang 8.00 p.m. in International Cinema, 2061 Yonge Street (Zuid van Eglinton). Toegangsbewijzen ad $1.— zijn verkrijgbaar bij de collectors tegen contante betaling en aan het kantoor van de Credit Union — 1255 Yonge Street — Tel. 922-7232.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

BEKNOPT BESCHEID
aan Rev. H. van Andel

Van het vriendelijke aanbod, dat de redakteur van Calvinist Contact my deed, om in zijn blad in te gaan op het schrijven van mijn kollega, wil ik een dankbaar doch bescheiden gebruik maken.

Rev. Van Andel heeft in kritische zin gereageerd op wat ik in De Wachter schreef over de toelatingsprocedure van de ARSS. Hij heeft dat gedaan in Calvinist Contact, dus in een ander blad, en dat is zijn goed recht. Rechten brengen echter verplichtingen mee; in dit geval dat de lezers van het andere blad naar behoren worden ingelicht over wat er gaande is. Deze eis heeft hij uit het oog verloren; behoudens een enkele uit het verband gerukte uitdrukking heeft hij het niet nodig geacht mij te citeren. Met het vervelende gevolg dat de vele lezers van CC die De Wachter niet lazen slechts een lachspiegelbeeld van mijn positie voor ogen kregen. Zeer tot schade van de ARSS.

Hun werd onthouden wat ik uitdrukkelijk vooropstelde, dat mijn verzet niet was een "verzet tegen de ARSS, maar tegen enkele aspekten in haar organisatie en optreden". Zij werden niet op de hoogte gesteld van mijn "diepe waardering en warme instemming met het goede beginsel" van de Association, in alle drie 'Brieven' met nadruk naar voren gebracht.

Het meest teleurstellend is dat mijn motieven verduisterd werden. Ik schreef niet uit lust om te verwonden ('sarcasme'), maar vanuit mijn overtuiging "dat de geestelijke toekomst van ons volk hiermee gemoeid is" (1e brief); niet om mensen 'kopschuw te maken' of te 'vervreemden', maar vanwege onze "verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van het gereformeerde leven in dit land" (2e brief).

Ondanks deze positieve motieven was ik mij bewust van het risiko dat 'het applaus van negativisten' mijn deel zou zijn, en heb mij daarom in den brede gedistantieerd van "lieden die vanuit een zogenaamde breedheid van visie het recht van de Christus versmallen" (3e brief). Het risiko was het risiko van elke operatie die niet de bedoeling heeft te 'bederven', maar om het bedorvene weg te nemen, om te behouden.

Een pittige diskussie over deze dingen had ons verder kunnen helpen, maar met het gekibbel waarin we nu dreigen terecht te komen is niemand gebaat; allerminst de ARSS. Ik ga de lezers dan ook niet vermoeien met een poging om uit dit hele geval van onder- en overbelichting het juiste beeld te rekonstrueren, maar bepaal mij tot enkele min of meer noodzakelijke korrekties.

1. Ik heb aan De Wachter een rektifikatie gestuurd in verband met het feit dat ik niet de laatste herziening van de Constitution heb gebruikt. Ik dank Rev. Van Andel voor de toezending daarvan, maar moet hem bestrijden als hij beweert dat de herziening '63 een enorm verschil maakt met de herziening '62; dat er nu, behoudens de drie handtekeningen, sprake zou zijn van "een open lidmaatschap voor allen, die de drie basis-artikelen onderschrijven". Dat is niet zo! Wel is er één screen vervallen, het onderzoek en de stemming ter ledenvergadering; ik heb dat met dankbaarheid gekonstateerd. Maar daarmee is de methode van de subjektieve keuring niet losgelaten! Nog altijd is toelating alleen mogelijk "if (the Board is) satisfied that the applicant is qualified for membership". Als woorden er zijn om dingen te verduidelijken, dan maken ze hier zonneklaar dat dit 'screen', ondanks alle betuigingen van mijn oppenent, nog bestaat; in bewoordingen vervaagd, maar in wezen onveranderd. Zijn voorlichting is onjuist en onvolledig op een zeer markant punt. Of houdt de ARSS zich niet aan haar eigen papieren? Dan wordt iedere diskussie een slag in de lucht.

2. Volgens Rev. Van Andel is 'endorsement' van drie leden nodig omdat "de ARSS niet een vereniging is die beperkt is tot de Christian Reformed Church. Als dat het geval was dan lag de zaak heel anders." Ik vraag: hoe anders? Zijn de lieden van die kerk de bekenden, de betrouwbaren, het ware zaad van Abraham (Kuyper)? Maar als je Reformed bent, of Canadian Reformed, of Presbyterian, dan . . . Ik werk dat niet uit, want ik weet dat mijn kollega zo'n kerkistisch standpunt niet bedoelt. Maar hij is hier zeer onduidelijk op een ander markant punt.

Ik bedoel hier het woord 'gereformeerd' niet in kerkelijke zin, zoals Rev. Van Andel suggereert. Ik schrijf het met een kleine beginletter, zoals we dat gewoon zijn als we het in brede betekenis gebruiken. Ik heb niet allerindividueelst, in een soort kerkelijke trots, iets voor mijzelf opgeëist, maar heb gepleit voor een fundamenteel recht in onze samenleving, dat onze eigen handtekening betrouwbaar wordt geacht.

Ik heb ook gedacht aan mijn Presbyterian buurman die geen lid kan worden, omdat hij geen drie leden kent. Hij is geïnteresseerd in de ARSS en haar werk, heeft twee akademische graden en kan de Creed wel begrijpen, maar wat moet ik zeggen als hij ooit begint over het lidmaatschap? Al had hij de handtekeningen van 100 Associate Members, het zou hem niet helpen, want er zijn geen drie leden die hem kennen. Er is een gezonde oplossing, en ik kan me niet voorstellen dat Rev. Van Andel die weg niet met mij zou willen gaan. Het is de weg van het vertrouwen. Vertrouwen in de ernst van iedere gereformeerde die zijn overtuiging wil bezegelen met zijn handtekening; en vooral vertrouwen in Hem die roept en trouw is, en zonder wiens zegen de ARSS mislukken zal, met of zonder 'screens'.

3. Heb ik 'een vertekend beeld' gegeven van de verhouding tussen Kuyper en het gereformeerde volk? Heb ik beweerd "dat hij ze allemaal leden van zijn vereniging deed zijn"? Weer zonder enig citaat, maar via een vernuftig resumé, worden mij deze dingen verweten. Ten onrechte!

Ik heb geschreven over het verschil tussen de wijze waarop Groen en Kuyper hun verantwoordelijkheid ten opzichte van het gereformeerde volk zagen en het vandaaruit benaderden, én de "manier waarop de ARSS heeft gemeend haar verhouding tot het volk Gods te moeten regelen". Ik moet dit, trouw aan de historie, handhaven. Het was mij bekend dat niet alle kleine luyden lid van de Vereniging waren, maar tussen hen en het lidmaatschap lagen geen onzekerheden of ze wel aanvaardbaar waren, geen 'screens', alleen maar guldens. De V.U. was hun Universiteit. Velen wisten zich verbonden en medeverantwoordelijk, omdat hun kerk lid was van de vereniging. Dat is bij de ARSS niet mogelijk, ik heb het geprobeerd. Je kunt nu eenmaal moeilijk de kerk des Heren aan 'screening' onderwerpen.

Inderdaad, "we hebben hier geen Kuyper, die met de gave van zijn profetisch woord het hart van de kleine luiden (wist) te treffen", zoals Rev. Van Andel terecht schrijft. Daarom zullen wij met des te meer zorg, wijsheid en bescheidenheid de verhoudingen moeten regelen, om onder de zegen des Heren iets te bereiken. Als hij meent dat de ARSS dat in haar 10-jarig bestaan gedaan heeft, dan verschillen we daarin van mening.

4. Het verhaal van de kwestie Lohman en de 19 Stellingen! Kan dat gebruikt worden als illustratie van de eis der ARSS dat alle leden de Creed moeten tekenen? Inderdaad, als het tenminste gebruikt wordt om mijn positie te onderstrepen dat "dit eisen zijn die men stellen kan aan te benoemen professoren". Voor Rev. Van Andel's doel is het echter volkomen ongeschikt en naast de roos geschoten. Ik kan mij daarom van nader kommentaar onthouden.

5. Aangezien het eigenlijke wat mij drijft door mijn opponent met geen woord is aangeraakt, blijft mijn kritiek onaangetast en mijn bede om herziening onverzwakt gehandhaafd. Ik zal blijven pleiten voor een gezonde ontwikkeling van de ARSS én van het gereformeerde leven in dit land.

K. Hart

VANAF 1 APRIL 1966

LAGERE LUCHTTARIEVEN*

NAAR AMSTERDAM

21-Daagse Excursie Economy

Tarieven van:

Montreal	$335.
Toronto/Hamilton	$381.
Winnipeg	$461.
Calgary/Edmonton	$535.
Vancouver	$575.

Meer dan Dagelijkse KLM vluchten tussen Canada en Europa

Vraag Uw reisbureau hoe U Uw voordeel kunt trekken uit de volgende KLM "Plus Points":

- Vlieg nu naar Nederland, betaal later.
- Betaal hier voor de reis van familie of vrienden naar Canada. De KLM reikt de biljetten in Nederland uit.

* Behoudens regeringstoestemming

Afdeling Reisinlichtingen,
KLM Royal Dutch Air Lines,
635 Dorchester Blvd. West,
MONTREAL, Quebec.

Stuur mij s.v.p. de volgende brochures:
.... KLM's Pay-Later Plan
.... Good Reasons for Flying KLM

Mr./Mrs./Miss ....
Adres ....
.... Telefoon ....
Mijn reibureau is ....
HD

KLM

ROYAL DUTCH AIRLINES

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(14)

Over de nachtelijke stad zingt de oude Martini.
Hij zingt niet zo maar.
Hij zingt van het leven.
Want hij kent het.

Al de volgende dagen begint Bertha over Geesje's inboedel.

"Er moet daarginds toch orde op zaken gesteld worden," zegt ze. "Al heb je dan nog een maand huur tegoed, wanneer het weer omslaat, is het daar natuurlijk zo vochtig als wat. En bovendien vind ik het helemaal niet vertrouwd."

Bertha heeft gelijk. Ze heeft in duizend en een dingen gelijk. En zonder Bertha zou waarschijnlijk veel in elkaar vallen, wat nu overeind staat.

Er wordt besloten, alles naar Groningen te laten brengen. Simon belt naar een vertrouwd transporteur en er wordt een datum bepaald. Bertha zal dan vooruit reizen om de meer persoonlijke dingen van Geesje in te pakken. Ze wil een nacht overblijven en de verhuizers afwachten.

"Meestal gebeurt zoiets na je dood," denkt Geesje. "Zo gaat het dus wanneer je niemand hebt die werkelijk bij je hoort."

In Bertha's nabijheid moet ze voortdurend vechten tegen zelfmedelijden.

Maar bij Simon en Tineke leeft ze. Al schreit dan ook het "waarom".

Simon en Tineke hebben haar nodig, ieder op hun eigen manier. En dat is een troostend wonder.

De uren dat Geesje op is, worden minder.

Een nieuwe gedachte heeft zich in haar vastgehaakt: dat zij misschien haar leven nog wat kan verlengen door er zo zuinig mogelijk op te zijn.

Geen huisgezin, dat haar zorgende hand behoeft. Geen werkkring, die haar node laat gaan. Haar journalistieke loopbaan heeft Geesje al anderhalf jaar geleden vaarwel gezegd.

De arts die haar nu behandelt, laat haar tamelijk vrij. Ze weet wat het betekent: — Och, laat ze nu nog maar doen waar ze het meeste zin in heeft; binnenkort is het toch met haar gedaan —.

Ze maakt zich geen illusies meer. Zou ze die in een verre schuilhoek van haar hart nog gekoesterd hebben, Bertha heeft haar daar met één stoot overheen geholpen.

Erge pijn heeft ze niet. Meer het gevoel of ze van binnen langzaam maar zeker wordt weggeknaagd.

Geesje ligt in de smaakvolle uitbouw, die nu definitief voor haar is gereserveerd. Ze wil niet ondankbaar zijn, maar ze mist er een bepaalde sfeer, iets persoonlijks. Ze hoopt dat het beter zal worden, wanneer Bertha wat van haar eigendommen meebrengt.

Met de gordijnen is het in orde gekomen. De volgende avond al.

Of Tineke met haar vader heeft gesproken, of dat Bertha uit zichzelf tot een ander inzicht kwam, dat weet Geesje niet. Maar Bertha liet ze eenvoudig open.

En nu observeert Geesje dagelijks vanuit haar hoek het leven van een christelijk gezin.

Er wordt gebeden en gedankt aan tafel. Eenmaal per dag wordt er uit de Bijbel gelezen. 's Zondags wordt een kerkdienst bijgewoond. En Tineke gaat naar catechisatie.

Dat zijn zo de uiterlijke kentekenen.

Bertha is de enige die Gods naam nogal eens op de lippen neemt. Ze doet dit gemakkelijk. Ze heeft God pasklaar voor iedere situatie.

Met vragen zit zij eigenlijk nooit. Ze komen wel in haar op, maar zij stelt er onmiddellijk Gods antwoord tegenover. Ook wanneer zij dat antwoord niet verstaat.

Wanneer zij een hele dag over iets piekert, is het lang. Ze komt er altijd wel op de een of andere manier mee klaar. En dan is het van haar af.

Benijdenswaardig.

En beangstigend.

Omdat Bertha zèlf meestentijds de touwtjes in handen heeft. Zèlf stuurt. En dan meent dat God stuurt.

In werkelijkheid werd haar nog nooit iets uit de handen geslagen.

Simon heeft haar eenmaal geraakt. Maar het was haar eigenliefde, die het meest werd getroffen.

Van Tineke houdt ze oprecht. Maar ze verstaat haar niet. Tineke's taal is de hare niet.

Ze wil het kind harden, ze legt het soms moedwillig teleurstellingen op.

Simon is teveel gevoelsmens. Hij kan zich dat misschien veroorloven, maar voor een vrouw is dat in de hedendaagse wereld niets gedaan. Ze moet een halve kerel zijn, wil ze alles kunnen incasseren wat zo voor en na op haar weg komt.

Tineke mag nooit de blunder tegenover een man maken, die zij maakte. Ze moet een zelfstandige, fiere vrouw worden. Zichzelf genoeg.

Dit laatste denkt Bertha er niet bij, maar eigenlijk bedoelt ze het wel.

Simon Wierda heeft een kapitale zaak van zijn vader geërfd, maar het is een geluk voor hem dat hij zo'n goede, vertrouwde chef heeft. Want eigenlijk is Simon meer artist dan zakenman. Deze aanleg komt de zaak zeer zeker ten goede, maar onder Oosterhuis zou hij zich op kunstzinnig gebied veel minder uitleven en het blijft een vraag of er na verloop van tijd nog winst zou zijn te boeken. Niet dat Simon niet rekenen kan, maar hij is te goedgeefs. En te goedgelovig.

Zelf noemt hij het vertrouwen. Vertrouwen in de mens. Wordt hij bedrogen, dan is dat erger voor degene die hem bedroog, dan voor hem zelf.

Zo leeft Simon. In een wereld die nog idealen kent.

Geloof, hoop en liefde.

En liefde het meest.

Daarom is het zijn grootste verdriet dat hij tegenover zijn tweede vrouw te kort schiet. Maar soms kan hij haar nauwelijks verdragen. Dat hij haar desondanks toch verdraagt, is geen verdienste. Zoveel zelfcritiek bezit hij wel.

Zijn boezemzonde is dat hij niet om liefde voor Bertha kan bidden. Omdat hij die liefde niet wil. Omdat haar wezen hem vreemd is. Juist omdat het zo overbekend is. Een vrouw zonder mysterie, zonder geheimen, zonder charme. Alleen maar oersoliede. Precies wat hij zocht toen alles in zijn huishouding scheef ging.

Vaak wenst hij, tegenover Bertha te kunnen staan zoals tegenover ieder ander. Dan zou ze het beter bij hem hebben dan nu.

Maar ze is zijn vrouw.

En bovendien is zij zichzelf genoeg. Hij heeft haar nog nooit hulpeloos gezien.

Zelfs niet bij de geboorte van Tineke, toen zij het zo bitter zwaar had.

Ze duldde hem niet bij zich. Haar gevoel voor hem grensde toen aan haat. Hij weet het, al heeft ze het hem nooit gezegd.

Misschien had ze gelijk, van haar kant.

Naarmate Tineke groter werd, heeft hij toch weer geprobeerd, haar nader te komen. Hij is haar zo innig dankbaar voor dit kind.

Maar Bertha gaat nooit terug op een ingeslagen weg. Dat is haar aard niet.

Ze zal hem trouw blijven. Maar ze zal hem, na haar bittere woorden lang geleden, altijd op een afstand houden van haar hart. Haar vreemde hart. Dat hij niet werkelijk begeert te kennen! Omdat hij meent dat het leeg is, dat het althans hem niets te zeggen heeft.

Wat Tineke betreft, zij houdt van alles wat mooi is. Ze weet wat mooi is. Wat dat betreft heeft ze de onfeilbare intuïtie van haar vader.

Maar ze heeft meer.

Vaak komt in haar de onverzettelijke wil van haar moeder om een hoekje kijken. Typisch is, dat ze die wil ook uitsluitend tegenover haar moeder laat gelden. Some openlijk, soms in een heimelijk, maar koppig verzet. Zoals opgroeiende meisjes dat trachten te doen.

Bertha prikkelt dat verzet. Ze wil haar kind voor zoveel bewaren, dat ze geen tijd vindt, het lief te hebben. Die liefde is er wel Maar ze kan eenvoudig niet naar buiten komen, omdat er duizend en een dingen zijn die eerst moeten.

Tineke is een beetje een eenzaam kind. Haar vader en haar moeder hebben het allebei zo druk.

Toen haar stiefbroer Johan het huis uit ging, heeft ze gehuild. Ergens op een achterafweggetje in het plantsoen.

Van Johan houdt ze veel. Met haar natuurlijke, spontane aard heeft ze zijn stugheid doorbroken. Haar grootste voldoening was, wanneer ze Johan aan 't lachen kreeg. Toen hij zich eenmaal gewonnen gaf, waren ze vaak vrolijk samen.

Maar van een samen opgroeien is geen sprake, wanneer het leeftijdsverschil ruim twaalf jaar is.

Johan werkte zich hoe langer hoe meer los uit het gezinsverband.

En nu heeft hij dan een kamer in de stad en leeft zijn eigen leven. Aan het zusje thuis denkt hij niet veel meer. Wanneer ze elkaar een enkele maal tegenkomen in de stad is het wel altijd even een blijde verrassing. Maar daarna gaan ze ieder weer een andere kant uit.

"Zo is het leven," denkt Tineke dan wijsgerig.

De komst van tante Geesje in hun huis wordt voor Tineke een gebeurtenis. De tante, waar ze uiterlijk zo veel op lijkt, die ziek is en die niet meer beter worden kan.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $4.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

The Lord made us rejoice at the birth of our new son and brother

TIMOTHY ARIE

We call him Tim.
Port Colborne Hospital,
January 24th, 1966.

Rev. & Mrs. A. Vanden Ende.
Tony.
Jack.
Arja.
Hank.
John.

2 Richmond Cresc.
Welland Junction, Ont.

Engaged:

Mr. & Mrs. Klaas Visbeek announce the engagement of their daughter

ANNE
to
RALPH KOOPS

on January 22, 1966 at Woodstock, Ont.

1210 Logan S.E.
962 Dunham S.E.
Grand Rapids 6, Mich., U.S.A.

On Sunday, February 6th, 1966, we hope to celebrate with our beloved parents and grandparents

TJEERD HEIDA
and
MARGARETHA HEIDA—VELDSTRA

the glad occasion of their 35th wedding anniversary.

That the Lord may grant them many more years for each other and for us, is the prayer of their children and grandchildren.

Clarence and Trix Heida.
Jetty and Fred Leenstra.
Jim and Elsie Heida.
Tena and Clarence DeGroot.
Jack and Henny Heida.
Richard and Jane Heida.
Bonnie and Peter Buma.
Theodore.
Susan.
Sally.
Bob.
Margaret.
and 11 grandchildren.

R.R. 3,
Smithville, Ontario.

For Sale:

100 ACRE FARM

7 room brick house, with bathroom and oil furnace. Barn with new stabling and milkhouse. 1 mile north of Drayton. Apply to Bert Van Gyssel, Drayton, Ont.

Speciale aanbieding in

SJOELBAKKEN

6 voet, 20 schijven. Gestaind. Prijs $12.75 plus 3% Sales Tax en $1.90 verzendkosten. Echter $14.75 gelakt. Liefst bij vooruitbetaling. Park Road Furniture, 5 Park Road, Grimsby, Ont. 945-2388.

IMMIGRANTEN WELKOM?

De regering, onder leiding van de energieke minister van immigratie, Mr. Jean Marchand, wiens titel volgens het dagblad The Globe and Mail zou moeten worden veranderd in "manpower minister", zet alle hens aan dek om geschoolde arbeiders van Europa en Azië aan te trekken. Het Departement van Arbeid, dat zorg draagt voor de beroeps- en technische opleiding en de herscholing van de arbeiders, is ingeschakeld. Bovendien staat de National Employment Service in dienst van het Departement van Immigratie. Uit dit alles blijkt dat de immigratie niet langer als een onderdeel van de Canadese politiek wordt beschouwd, maar gezien wordt als een integrerend bestanddeel van de Canadese economie.

Voor het aantrekken van Europese werkkrachten is een bedrag van $500.000 uitgetrokken. Eveneens is men in Azië bezig informatiebureaus te vestigen.

In de nieuwjaarsrede van de minister-president, Mr. Pearson, geeft zijne excellentie de geëmigreerde studenten een pluimpje omdat procentsgewijze velen van hen een beurs hebben ontvangen. Mr. Pearson feliciteert de studenten met het behaalde resultaat en wenst hun succes toe voor de toekomst. Door hun ijver, zo zei de minister-president, zijn zij een voorbeeld voor hen die reeds langer in dit land hebben gewoond.

Bij de regering zijn de immigranten dus welkome klanten.

De Canadese bevolking is echter niet zo 'happig' op de stroom van immigranten. Dit is onlangs gebleken uit een enquete, waarin de vraag werd gesteld: Staat u goedkeurend of afkeurend tegenover het plan van het Departement van Immigratie om duizenden geschoolde werkkrachten voor Canada te werven? Slechts 37% stemde in met het beleid van de regering, terwijl 50% het plan afkeurde. In de provincie Ontario, waar het merendeel van de immigranten zich vestigde, sprak slechts 39% haar goedkeuring uit over de wervingsactie, en 44% zag de immigranten liever gaan dan komen.

In 1945, toen de Canadese burgers dezelfde vraag werd voorgelegd, keurde 65% het immigratiebeleid goed. Waarschijnlijk vrezen de Canadezen dat de immigranten hun het gras voor de voeten zullen wegmaaien. In hoeverre de mentaliteit van de immigrant de veranderde houding van de Canadees heeft beïnvloed is ons onbekend. Laten we echter als immigranten van Nederlandse afkomst — en zeker als Christenen — een indruk achterlaten die in overeenstemming is met ons geloof!

130 Acres gemengd bedrijf

Best stenen huis, 10 kamers, van alle gemakken voorzien. Grote barn, machineschuur, garage, grote silo, machinerieën, 30 stuks vee. 6 mijl vanaf Dunnville, aan harde weg. Vraagprijs $35,000, down $12,000.

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone: LI 9-3894

Nette jonge vrouw zag zich gaarne geplaatst als

HUISHOUDSTER

in Chr. Ref. moederloos gezin waar jonge kinderen zijn. Brieven aan no. 1846, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Weduwnaar, 52 jaar, 2 kinderen 10 en 15 jaar, goede financiële positie, zou gaarne in contact komen met een eenvoudige, oprecht Christelijke vrouw, 35—50 jaar, die verlangt naar een prettig Christelijk eigen gezinsleven. Brieven, met zo mogelijk een foto, en een korte levensbeschrijving, onder no. 1847, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont. Geheimhouding gegarandeerd.

FARMS TE KOOP

Bent U van plan om een farm te kopen nu of in de nabije toekomst? Wij hebben nog verschillende farms met en zonder melkcontract, namelijk:

Een 155 acre dairy farm, 4 mijl van Woodstock, aan de hoofdweg. Het 5 slaapkamer huis is van alle gemakken voorzien; de grote barn heeft 40 stanchions plus boxstalls, nieuwe steel roof en nieuw melkhuis. Het land is excellent. Totaalprijs $35,000.

Een 80 acre farm, 5 mijl van Woodstock, in een klein plaatsje aan de hoofdweg. Flinke grote barn. Het 4 slaapkamers tellende huis is van alle gemakken voorzien. Het land is geheel bewerkbaar en zeer geschikt voor aardappelen, en er is een contract voor 3 acre tomaten en tevens een 10 acre jonge appelboomgaard. Totaalprijs $25,000, met $10,000 down.

Eveneens een 100 acre farm, ¼ mijl van de hoofdweg. Grote L-vorm barn met stanchions en nieuw melkhuis. Bulk tank, grote varkensschuur en een flinke dubbel dekker drive-in shed. Totaalprijs $30,000 met redelijk down.

En voor meer farms van 50 tot 500 acre, met en zonder melkcontract, rond Woodstock, Embro, Ingersoll, Tillsonburg en Aylmer, eveneens **tabaksfarms,** schrijf of bel:.

Mr. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigt
Henri Bouckaert
REALTOR, AYLMER, ONT

BOEK-BESPREKING

"102 GEZANGEN", uitgegeven voor Boekencentrum N.V., Scheveningseweg 72, Den Haag, Nederland.

Deze 'Gezangenbundel', die uitsluitend nieuwe liederen bevat, werd uitgegeven in opdracht van de Generale Synode van de Nederlandse Hervormde Kerk en verzorgd door de 'Commissie voor de samenstelling van een nieuwe gezangenbundel' van de Raad voor de Eredienst. Het aantal van '102 Gezangen' is willekeurig, de bundel omvat slechts een gedeelte van hetgeen reeds ontstond en bezig is te ontstaan. Deze keuze geeft een goed beeld van de verscheidenheid der liederen, die de commissie de kerk wil aanbieden: oude christelijke hymnen, liederen uit de middeleeuwen en uit de reformatietijd, maar ook de 19e en de 20e eeuw zijn niet vergeten. Vele landen en vele demominaties vindt men hier vertegenwoordigd. Samenwerking met deskundigen uit andere kerken heeft voortdurend het besef levendig gehouden, dat de commissie niet werkte voor de Hervormde Kerk alleen, maar voor de Oecumene in Nederland. Zo alleen zal de resonantie waarneembaar zijn, waar dichters en samenstellers op rekenen.

De 'commissie voor de kerkmuziek' heeft gestreefd naar de saamhorigheid van melodieën en tekst. Menigmaal werd van kostbare, oude melodieën gebruik gemaakt. Nieuwe teksten verscheien echter met nieuwe melodieën. Jarenlang werd naar de nieuwe gezangen uitgekeken, gemeenteleden, het kerkkoor en de school zullen nu gelegenheid hebben deze bundel te beproeven.

Tegelijkertijd is ook verkrijgbaar het KORAALBOEK VOOR DE 102 GEZANGEN voor koren, cantorijen en speelgroepen, voor toetsinstrumenten ter begeleiding van gemeentezang en solozang voor kerkelijk en huiselijk gebruik.

OFFICIËLE BEKENDMAKING

HUWELIJKSGESCHENK

H.K.H. Prinses Beatrix en de heer Claus von Amsberg

In Nederland werd de oprichting bekend gemaakt van de "Stichting Nationaal Comité Huwelijksgeschenk H.K.H. Prinses Beatrix en de heer von Amsberg". Voorzitters van de Stichting zijn de presidenten van de Eerste en Tweede Kamer der Staten-Generaal. Voorzitter van het uitvoerend comité is Mevrouw J. Stoffels van Haaften, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

Doel van het Nationaal Comité is bijdragen te verzamelen ten einde uit het Nederlandse volk een geschenk aan het Prinselijk paar aan te bieden. Hierbij wordt beoogd versnippering van giften te voorkomen.

Geschenk: Na overleg met het Prinselijk paar werd als huwelijksgeschenk gekozen tafelzilver, glaswerk en serviesgoed. De vervaardiging zal worden opgedragen aan Nederlandse bedrijven. Indien er, na voldoening aan deze persoonlijke wens, nog een bedrag mocht overblijven, dan zal aan het Prinselijk paar worden verzocht daaraan een bestemming te willen geven.

Giften voor het nationale huwelijksgeschenk kunnen worden ingezonden:

a. door rechtstreeks overboeken op rekening nummer 25 bij de Postcheque- en Girodienst ten name van de Stichting Nationaal Comité.
b. door storting bij elke bank in Nederland ter overmaking naar de rekening van het Nationaal Comité;
c. door toezending aan de Nederlandse Ambassade in Ottawa, 12 Marlborough Avenue, onder vermelding van "Nationaal Huwelijksgeschenk".

Ottawa, januari 1966.

NEDERLANDSE AMBASSADE.

300 JAAR MARINIERS

Den Haag: H.M. de Koningin heeft voor Huis Ten Bosch een inspectie gehouden en een parade afgenomen ter gelegenheid van het 300-jarig bestaan van het Korps Mariniers. Tijdens het spelen van het Wilhelmus zien we naast Hare Majesteit de korpscommandant gen.-maj. J. G. M. Nass en rechts lt.-gen. H. Schaper, Chef Militaire Huis.

Wanted:

TWO MEN

of over 25 years old, for good paying job.

Applicants should not be afraid of hard work. (Outside work.)

Approximate wages $6,500 per year. Average 50 hours a week. No union.

Apply in writing to Box 271, R.R. 3, Hannon, Ont., or phone Hamilton, Ont., 383-9130.

For Sale

400 acre farm with milkcontract

and 50 head of purebred Holstein cattle.

This farm is situated 6 miles from Fredericton and consists of 2 farms. Most beautiful view of St. John River and valley. Nice house with all modern conveniences. Milk quota is 4000 lbs. a week at $5.45 per 100 lbs. but can be increased. Very good orchard with 1200 apple trees. 50 Head of purebred Holstein cattle. Very good wood-lot. Adequate machinery to operate farm and orchard. Asking price $50,000. The 2 farms can also be bought separately. If interested write

WARD CARLISLE, R.R. 4, Fredericton, N.B.

or if you prefer to write in Dutch:

GEORGE VERSLOOT, R.R. # 3, Keswick, N.B.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

PREDIKANTEN EN KERKERADEN,

BESTEL NU

HET NIEUWE CATECHISATIEBOEK

"BY GRACE THROUGH FAITH"

door Dr. R. KOOISTRA

VOOR GEVORDERDE KLASSEN EN STUDIE KRINGEN

INHOUD: Life is Religion — God's General Revelation — God's Special Revelation — Scripture and Confession — The Knowledge of God — Our God is Triune — God's Names — More about God — God and World — God and His World — God's Decree and Providence — Man in and after Paradise — Sin and its Results — The Covenant of Grace — Our Saviour and Lord — Salvation Obtained — Salvation Received — Elect in Christ — The Church — The Means of Grace — Baptism — The Lord's Supper — The Last Things.

23 HOOFDSTUKKEN — 96 BLADZIJDEN — PRIJS PER EXEMPLAAR $1.50

Een kerkeraad schreef ons al:

". . .We studied the book and all agreed it to be very good; up to date, sound in answers, dealing with youth problems. We like the set-up, without question-answers. It's more a STUDY book . . ."

Uitgave van

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED
BOX 312 — STATION B — HAMILTON, ONTARIO

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brandon, Man., A. Vanden Berg te Wyoming, Ont.

te Ottawa East, Ont., A. Vanden Berg te Wyoming, Ont.

te Calgary Alta., Maranatha, H. Eshuis te Athens, Ont.

te Taber-Vauxhall, Alta., (bij acclamatie), Rev. S. Terpstra te Listowel, Ont.

Bedankt

voor Wellandport, Ont., N. B. Knoppers te Montreal.

voor Taber en Vauxhall, Alta., H. J. Kwantes te Ingersoll, Ont.

voor Peers, Alta., G. Abbas te Ridott, Ill.

De Evangelical en Reformed Church van Stony Plain, Alta. heeft besloten zich bij de Chr. Ref. Church aan te sluiten. Sinds het overlijden van haar predikant heeft Rev. E. O. Holkeboer de gemeenten, die van Duitse afkomst is, gediend. Zij noemen zich nu de Hope Chr. Ref. Church.

REFORMED CHURCH

Aangenomen

naar Cooksville, Ont., Rev. J. Schriel van de St. Davids Presbyterian Church of Campbellville, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Vineland, Ont., G. Bilkes van St. Thomas, Ont.

CONCERT VAN GEWIJDE MUZIEK

Men verzoekt ons de aandacht te vestigen op een concert, dat op zondag 6 februari a.s., 's middags om 4 uur, gegeven zal worden in de St. Paul's Presbyterian Church, James St. South, hoek Jackson St. te Hamilton. Het concert zal worden uitgevoerd door het koor van deze kerk, onder directie van de organist Paul Daniels en omvat onder meer composities zoals "Dankt, dankt nu allen God" van Feike Asma, "Een vast Burcht" van Jan Zwart, Psalm 42 van Feike Asma, en "Wilt heden nu treden" van Jan Zwart. Solist is Klaas Vander Baaren.

De toegang is vrij en de aanwezigen zullen gelegenheid hebben aan het concert deel te nemen in de samenzang van deze bekende liederen.

INTERNATIONAL REFORMED BULLETIN

8 Addresses presented at the Fifth International Reformed Congress.
83 pages.

Under the Theme "The Church's Mission Today". $1.00

Speelman's Bookhouse Ltd.

10 Golfdown Drive, Rexdale, Ont.
741-6563

GEREFORMEERDE SYNODEBESLUITEN: 'ASSEN' EN OECUMENE

Aangezien we al eerder in ons blad over bepaalde besluiten van de Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland, met name betreffende de zaak "Assen" en oecumenische aangelegenheden, hebben meegedeeld, geven wij beknopt weer wat ter zake is besloten. Aan het dagblad "Trouw" ontlenen wij de volgende gegevens.

De zaak "Assen".

"De nu zittende generale synode van de gereformeerde kerken heeft geen antwoord gegeven op de vraag, hoe gehandeld moet worden met de door de Asser synode in 1926 gedane leeruitspraak in de zaak-Geelkerken. Er is besloten een nieuw deputaatschap te benoemen, dat zich met dit probleem bezig zal houden. Het feit dat maar drie synodeleden tegen waren, wil niet zeggen dat de synode-meerderheid algemeen gelukkig was met de genomen beslissing.

Onderscheidene synodeleden hadden veel liever nu de binding aan "Assen" opgegeven, maar zij legden zich, "omwille van het grote goed van elkaar vast te houden" (het woord is van de praeses, ds. P. van Strien, één dergenen die liever een andere beslissing had gezien), neer bij het voorstel van de commissie ad hoc om de bezinning nog weer voort te zetten."

Het deputaatschap kwam tot deze beslissing, volgens **Trouw**, omdat "men anders niet tot een eenstemmig oordeel had kunnen komen." Het commissielid, dr. J. Schelhaas wilde "om des gewetens wil niet meewerken aan een terzijdestelling van Assen, omdat dan zijns inziens geen enkele kerkelijke dam meer bestaat tegen ontmythologiserende en andere vrijzinnige interpretaties van Schriftgedeelten, tot zelfs de opstandingsverhalen toe."

Prof. dr. J. v. d. Berg vond dat "de kernfout is dat in Assen een bepaalde uitleg bindend is verklaard". Anderen, w.o. prof. dr. D. Nauta en dr. F. L. Bos, stelden voor aan de Asser uitspraak niet langer de hand te houden, maar een deputaatschap te benoemen voor studie naar de aard van recente opvattingen over de eerste bijbelhoofdstukken. Want, volgens dr. Bos, is het een "zintuigelijk waarneembare werkelijkheid" dat Assen-1926 dood is. Bovendien is er voor hem (dr. Bos) ruimte om zich te verzetten tegen een schriftopvatting, die hem benauwt.

Oecumenische aangelegenheden.

"De gereformeerde kerken hebben sinds jaar en dag waarnemers gestuurd naar de World Presbyterian Alliance (in de wandeling genoemd: hervormde of gereformeerde wereldbond), maar daar is dinsdag (jan. 11) bij synodaal besluit een eind aan gekomen: men zal zich nu aansluiten bij de W.P.A.." (niet te verwarren met de Wereldraad van Kerken. Red.).

Er werd nog een tijdlang gepraat over de vraag of de gereformeerde kerken direct of pas op een later tijdstip tot aansluiting zouden moeten overgaan. Met 47 tegen 18 stemmen besloot men tot het eerste. "Tegenstanders van aansluiting bij de W.P.A. als zodanig waren er niet ter gereformeerde synode."

Voor hen die onbekend zijn met deze bond geven we weer wat hierover in de Christelijke Encyclopedie staat vermeld.

Presbyterian Alliance, in 1877 tot stand gekomen op de eerste vergadering te Edinburgh onder de naam van **Alliance of the Reformed Churches holding the Presbyterian System**, is een samenbundeling van vrijwel alle Ger. Kerken in de wereld. Als maatstaf is gekozen niet de Ger. belijdenis, gelijk aanvankelijk wel is overwogen door als grondslag te kiezen de Westminster confessie, maar de kerkinrichting van het Presbyterianisme.

Gewoonlijk komt de P. om de vier jaar in conferentie bijeen, waarin men beraadslaagt over gemeenschappelijke aangelegenheden zonder het nemen van bindende besluiten voor de kerken, die door afgevaardigden in de conferentie zijn vertegenwoordigd.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

OVER TOMATEN, AARDBEIEN EN KENTVILLE, N.S.

Die Hollandse tuinder en ik stonden in de vochtige groene volheid van een tomatenkas. Ik was er een paar maanden terug ook al geweest. En nu — begin September, — had ik verwacht dat de prijs wel van de tomaten af zou zijn en de kas dus leeg. Maar daar was ik mis in. Want er werd nog steeds geplukt en tegen goede prijs verkocht.

Kijk, dat is nu typerend voor de glasteelt in Nova Scotia. Het klimaat is in 't voorjaar, door de nabijheid van de zee, een beetje te lang aan de koele kant voor field tomatoes. Men verbouwt buiten wel groene tomaten voor de conserven fabrieken. Maar de kastomaten hebben en houden de markt 't hele seizoen door. Terwijl in Ontario rond half augustus de field tomatoes de markt in bezit nemen, blijven de kastomaten hier in trek tot de kas voor een nieuwe teelt moet worden klaar gemaakt. Dat betekent voor zulke tuinders hier zeker een volle maand extra winst.

En zo is het ook al met de kaskomkommers. De productie gaat door tot de koude nachten de groei van de komkommers stop zet.

Dat maakt de kastuinderij en andere glasteelt zo aantrekkelijk voor nieuwe Hollandse settlers in de Annapolis Valley, Nova Scotia. Als er ergens een streek is waar goede Hollandse tuinders terecht kunnen, dan wel in deze provincie die nog steeds te weinig groenten produceert voor eigen gebruik.

Die tuinder waar ik dan nog al eens kwam had een flink gezin. En ervaring uit het Westland. Met niets is hij begonnen, een jaar of zeven geleden. Verleden najaar was hij bezig zijn achtste warenhuis te bouwen. Hij heeft er nog een veebedrijf bij — dank zij de vele handen. Daaruit spreekt zegen, maar dan zegen op de aanwezige mogelijkheden en op goede vakkennis.

Behalve de kastomaten en komkommers is er de koude tuinbouw: sla, vroege aardappelen, kool en bloemkool, gladiolen en, zeker niet als laatste, aardbeien, een teelt die vaak heel goed is. Een van de grootste conservenfabrieken fungeert als selling agent voor strawberries en gaf het afgelopen jaar zelf een minimumprijs van 21¢ per quart. Daardoor bleef de gemiddelde opbrengst vrij hoog. Zo lezen we dan ook in het Year-End Review voor de Nova Scotian Farmer dat "the strawberry industry continues to expand . . . . In spite of the dry weather a crop of 2,000,000 quarts of strawberries and export markets were very satisfactory."

Landschap in de Annapolis Valley, Nova Scotia.
(Foto Canadian Pacific Raliways)

De vroege aardappelen gaan natuurlijk met de eerste en hoge prijzen strijken. Ze staan bloot aan het gevaar van nachtvorst. Land dicht aan zeewater of land met irrigatie ontkomt meestal aan deze tegenslag.

De gladiolen worden goed verkocht, zowel bol als bloem. En veel Hollandse tuinders kennen de knepen van de bollenteelt.

Sla is altijd in trek en kan een heel goede verdienste opleveren en is aan te raden als een teelt er bij, niet zozeer als hoofdteelt.

Deze en andere producten zoals kool en bloemkool, wortelen, bieten en uien zijn vooral geschikt voor de farmer die ze met de truck naar de markt brengt in Halifax voor wholesale of retail.

Aardbeien, kastomaten en komkommers gaan via een selling agent waar een verkoopsvereniging van tuinders achter staat.

Met export van tuinbouwproducten is men nog niet veel verder gekomen dan New Brunswick en Newfoundland. De drang om verder te gaan is er nog niet omdat de eigen provincie nog genoeg afneemt. Maar voor wie over de Bay of Funday durft te kijken naar de miljoenen-steden aan de Oostkust van de U.S.A. zijn er practisch geen grenzen. Zouden tuinders in Holland naar onze grote buurman exporteren en wij die over de drempel wonen niet?

Van dit deel van de Annapolis Valley met zijn boomgaarden, dairy farms en kippenfokkerijen (de laatste voor een groot deel in handen van Hollanders) is Kentville het centrum. Veel industrie is er nog niet — wel uitgebreide conservenfabrieken — maar het is groeiende. Werklonen liggen daarom nog aan de lage kant, maar marktprijzen voor alle producten zijn soms heel goed.

Kentville is ook het centrum voor de mensen van de Christian Reformed Church in de Valley. Daar staat de kerk en de bewoonde pastorie. In die richting hopen we ook de toekomstige Christelijke school te bouwen. Want we voelen al heel goed dat het zonder dat onderwijs niet kan.

Voor wie de vorige artikelen gemist hebben, nog deze financiële voorlichting. Als u een tuinderij wilt opbouwen die nu $12,000 kost, moet u zelf $3,000 hebben. Dan kunt u van de Nova Scotia Land Settlement Board die $12,000 lenen, plus nog $3,000 naast uw eigen geld voor landbouwwerktuigen (of vee). Dat geeft u dus een werkkapitaal van $18,000. Deze regeling is voor Hollanders alleen, door samenwerking met de Hollandse regering met die van Nova Scotia. Voor financiering van nieuw te bouwen kassen moet u een farm improvement loan hebben; die vallen niet onder het beheer van de Settlement Board.

Voor verdere inlichtingen naar alle soorten bedrijven, leningen, prijzen, kunt U schrijven naar ons contact adres hieronder. Als u ons alle nodige inlichtingen geeft over het bedrijf dat u wenst en uw gezin en middelen, kunnen wij een bedrijf voor u zoeken en dat aan u voorstellen. Dat spaart u reiskosten en geeft u alle inlichtingen.

F. VanMeekeren,
Sheffield Mills,
King's Co., N.S.

De kerk onder het Zuiderkruis

In de tijd dat een groot aantal emigranten koers zette voor Canada, was er een ander deel dat Australië en New Zeeland als een nieuw vaderland begeerde. Deze tweeërlei weg bracht scheiding tussen familie, vrienden en bekenden.

Werden de emigranten in Canada opgevangen door de broeders uit de Amerikaanse kerken, in Australië en New Zeeland was er niemand de gereed stond de newcomers op te vangen. Wel was er vanuit Nederland contact geweest met sommige predikanten uit de Presbyterian en Baptist churches.

Aldaar aangekomen, werd ook contact gezocht met kleine groepen van de Reformed Presbyterian churches en de Free Presbyterian churches. Evenwel door verschillende oorzaken werd de samenwerking niet wat ze wezen moest en ook waren bijv. in de Presbyterian church er te veel moderne invloeden merkbaar.

De Ned. Hervormde Kerk in Nederland evenwel kwam in nauw contact met de Presbyterian Church en heeft in dit verband menige gemeente gesticht die een predikant uit Nederland ontving en zich daar blijkbaar aardig thuis gevoelen.

Evenwel velen die uit Holland van Gereformeerde richting waren, konden zich op de duur niet thuis voelen in een kerk waar leervrijheid bestond. Een groep immigranten deed een beroep op Ds. J. A. Schep uit Nederland en deze was bereid te komen. Met zijn komst in 1951 werd een begin gemaakt met zelfstandige Geref. Kerken, wier leden kwamen van velerlei kerken in Nederland. Het begin was uiterst moeilijk doch hier en daar openbaarde zich een nieuw kerkelijk leven. Meer gemeenten kwamen tot openbaring. Een zelfde geval deed zich voor in New Zeeland waar in 1953 de eerste gemeente gesticht werd, die in Ds. J. W. Deenik haar eerste predikant ontving. Dit was in Auckland.

Het was in 1953 dat Rev. J. A. Scarrow met zijn gemeente de Presbyterian Church verliet en zich voegde bij de Reformed Churches of New Zeeland. New Zeeland heeft thans 12 gemeenten met 11 predikanten. In totaal 2066 zielen.

In Australië zijn 28 gemeenten en een groep (in Canberra). Hier en daar hebben de gemeenten meer dan één plaats van samenkomst. Hier zijn 25 predikanten werkzaam. Het zielental van de Reformed Church in Australia bedroeg 7447 op 1 Juli 1965.

In Australië bevindt zich het Reformed Theological College te Geelong met vier professoren en ongeveer twintig studenten. Eén professor, Rev. G. Van Groningen, is daar werkzaam namens de Christian Reformed Church in N. America. Een ander, prof. dr. K. Runia, is daar vanuit de Geref. Kerken van Nederland. Prof. A. Barclay ,de principal, is predikant van de Reformed Presbyterian Church en zo juist is tot opvolger van Prof. Schep, die met emeritaat ging, benoemd Rev. T. L. Wilkinson, een predikant van de Reformed Churches, indertijd overgekomen uit de Presbyterian Church.

De gemeenten in Australië zijn veelal klein. De grootste gemeente is Dandenong met 750 zielen en twee predikanten. Een gemeente als Adelaide, South, heeft twee predikanten op 489 zielen.

De predikanten uit Australië en New Zeeland komen overal vandaan. Uit de Geref. en Chr. Geref. Kerken in Nederland, uit de Orth. Presbyterian Church van Noord-Amerika, uit de Chr. Ref. Church en een uit de Geref. Kerk van Zuid-Afrika. Plus de geboren Australiërs en degenen die daar opgeleid zijn. De arbeid is moeilijk. De afstanden zeer groot. Geen hulp van reed jaren gevestigde kerken zoals hier. Er is zorg over de jeugd, evenals hier. Doch er is eveneens geestdrift en trouw. Behalve de Reformed Churches zijn er nog drie gemeenten van de Free Reformed Churches (Vrijgemaakt Gereformeerden). Deze tellen samen ruim 1000 zielen.

Tot op heden is er nog weinig toenadering, hoewel gehoopt wordt dat ook hier te zijner tijd vereniging mogelijk is.

Stijge ons gebed op voor de kerken onder het Zuiderkruis, die het veelal moeilijker hebben dan wij hier en geve onze God dat ook daar een kerk getrouw mag worden bevonden, op de dag Zijner heirkracht in heilig sieraad.

A.B.

Van andere drukpersen

BARTH GESTOLEN

Rev. L. de Ru uit Maerlood in Australie schrijft een ingezonden stuk in Hervormd Nederland. Waarom? Omdat Leen van Ginkel in dit blad geschreven had dat Karl Barth niet in de Australische kerk was doorgedrongen. Dat is hij wel, zegt ds. de Ru en ten bewijze daarvan verhaalt hij van een diefstal in de boekhandel van de presbyteriaanse kerk: de dieven namen de complete werken van Barth en van . . . Bultmann mee. Ds. de Ru heeft dit toen aan Barth geschreven en die antwoordde hem toen als volgt (en nu citeren wij uit het ingezonden stuk van Ds. de Ru Barth's briefkaart):

"Uw brief en het krantenknipsel hebben mij zeer geinteresseerd en vrolijk gemaakt. Ik heb twee veronderstellingen ter verklaring van deze gebeurtenis.

1.e Ik preek hier in Basel vaak in de plaatselijke gevangenis. Een man, die mij erg graag hoorde is ontsnapt. Wie weet, of hij niet naar Australie is ontkomen en nu nog meer van mij leren wil?

2e. Ongeveer twee maanden geleden zijn voor Radio Sydney zes korte lezingen over mijn theologie op de band opgenomen en daarna uitgezonden. Iemand heeft mij misschien gehoord en was zo belangstellend, dat hij nu de hele Kirchliche Dogmatik wilde lezen en deze met Bultmann wilde vergelijken.

Wil mij in ieder geval berichten, als vastgesteld geworden is, wie de dader is."

— Trouw.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT . . .
kome maar naar

BRAMPTON,
de stad van de toekomst!

Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen en Frank Harkema helpt iedereen met werk, huizen kopen of huren.

FRANK HARKEMA
REAL ESTATE BROKER
29 McLaughlin Rd. North — Brampton, Ont.

JAMES M. DUNWOODY & CO.
Chartered Accountants

D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.

330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

Vrouwen- en Mannenverenigingen

Maak uw vergaderingen betekenisvol met goed Studie materiaal

SCHETSENBUNDEL No. 1:

Acht schetsen over de zendbrief van Petrus — Vijf schetsen over de zendbrief van Johannes — Een Kerstschets — Een Paasschets — Vijf schetsen over "The Teenager" (in het Engels) — Een schets over Levensontplooiing en zelfbeheersing — Een schets over Christelijke etiquette — Een (Engelse) schets over de geschiedenis van de Christian Reformed Church.

70 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 2:

Zeven schetsen over het Evangelie van Johannes — Drie schetsen over de tweede zendbrief van Petrus — Een Kerstschets — Een Paasschets — Een schets over "Het Kleine Kind bij Moeder Thuis" — Een Engelse schets over "The Training of the Grade School Child" — Een schets over "Vader en Moeder en hun huwbare kinderen" — Een Engelse schets over "The Commonwealth" — Een Engelse schets over "Understanding our Government" — Een schets over "Onze talenten in dienst van de Here" — Een schets over "De Glorie God's".

68 Pagina's — Prijs 75¢ per exemplaar

SCHETSENBUNDEL No. 3:

Vier schetsen over de Dordtse Leerregels — Drie schetsen over de Priestelijke taak van de Kerk — Vijf schetsen over de zending — Vijf Engelse schetsen over Missions — Zeven Engelse schetsen over de Brieven aan de zeven gemeenten in Klein Azië.

92 Pagina's — Prijs $1.00 per exemplaar

Guardian Publishing Company Ltd.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Liefdesliedje

Verbleekt verblozen duldt Gij niet,
Wild snoeit Uw mes;
En waar Gij hoogmoeds trossen ziet,
Snijdt Gij ze weg;

En zegt: Ik laat u slechts één roos,
Eén, mijn geliefde;
Opdat uit donk're pracht straks blooz',
Volkomen liefde;

Uw zorgzaam uitgegroeide praal,
Ontneem Ik u;
Ontbloei, volmaakt voor 's hemels zaal,
Een roos mij nu.

Jaloers, Uw mes snipt en versnijdt,
Tot slechts een knop,
Zich in ontzaglijk' eenzaamheid
Heft naar U op.

Dan zegt Ge, als hij om U schreit,
Geschonden, naakt:
'k Heb voor mijn grootste heerlijkheid
U klaar gemaakt:

Mijn liefdegloed geeft 't wonde lijf
Straks nieuwe kracht;
Dwingend de wortels, stug en stijf,
Naar dieper pracht;

Opdat, wanneer de spanning 's vol,
De harde knop
Zal bersten en een purp'ren bol
Opgeurt naar God;

Die Ik verrukt, met heil'ge hand
Uit noodgetij
Zal redden voor Mijn hemelland . . .
Eeuwig met Mij.

C. Speijer

EERSTE ONDERZEESE SATELLIET

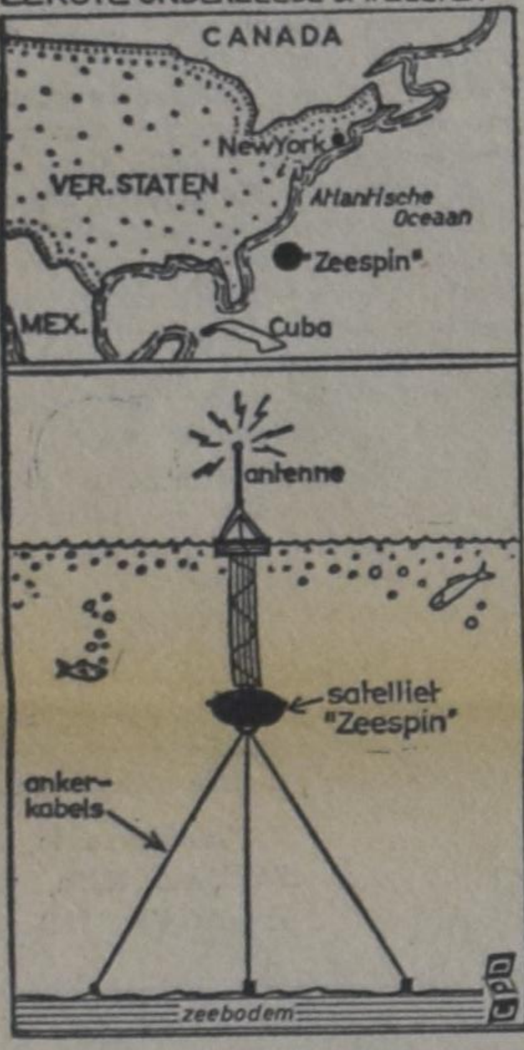

DE EERSTE ONDERZEESE SATELLIET IS ER

Met medewerking van de Amerikaanse marine heeft het oceanografisch instituut van Wood Hole voor de kust van South Carolina een onderzeese satelliet aan kabels "gelanceerd". Het is de "zeespion", een bolvormig toestel dat evenals de ruimtesatellieten volgestouwd is met technische instrumenten. De "zeespion" zal de komende 5 jaar aan zijn kabels blijven hangen en geheel automatisch waarnemingen doen en deze uitzenden naar de wetenschapsmensen. De satelliet is gebouwd van aluminium, glas en staal en zal behalve de metingen van zeestromingen, zoutgehaltes, temperatuur, stralingen etc. ook een grote reeks foto's maken van alles wat onderzee beweegt. Geheel automatisch zullen watermonsters worden genomen en geanalyseerd. Het instrument wordt zodanig bevestigd dat het nauwelijks zal bewegen in al die jaren, en de diepte waar het hangt zal konstant ca. 30 meter onder water zijn.

MOPPERENDE WEGGEBRUIKERS IN MONTREAL

In verband met de Expo, de tentoonstelling die ter gelegenheid van hét 100-jarig bestaan van Canada op 28 april 1967 te Montreal zal worden geopend, is men druk in de weer om de verkeerswegen in Montreal te verbeteren, teneinde verkeersopstoppingen te voorkomen.

De voorbereidingen brengen echter zelfs taxichauffeurs tot wanhoop, aangezien het verkeer op verschillende plaatsen wordt omgelegd of straten zijn opgebroken. Om de weggebruikers te hulp te komen vermelden de dagbladen dagelijks de wegen die voor het verkeer ontoegankelijk zijn. Toch vreest men dat het verbeterde wegennet niet in staat zal blijken de verwachte 2.000.000 voertuigen te verwerken.

DE "CANADA FAIR EMPLOYMENT PRACTICES ACT"

verbiedt uitsluiting bij tewerkstelling

HET DOEL VAN DEZE WET is: de werknemers te beschermen tegen uitsluiting bij tewerkstelling en deelneming aan het lidmaatschap van de vakbonden op grond van RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALE AFKOMST.

DE WET IS VAN TOEPASSING OP werkgevers in werken of ondernemingen welke onder de federale jurisdictie vallen en op de vakbonden, welke de daarin werkzame personen vertegenwoordigen. Deze ondernemingen omvatten. scheepvaart, navigatie, spoorwegen, waterwegen, telegraafwezen, vliegvelden, luchtvaartmaatschappijen, federale kroon corporaties, bankwezen, radio en televisie-omroep, zowel als werken of ondernemingen, welke van algemeen belang voor Canada zijn verklaard of welke liggen buiten de exclusieve jurisdictie van het provinciaal bestuur.

DE WET VERBIEDT een werkgever de indienstneming te weigeren van een persoon of een employee achter te stellen bij anderen, op grond van zijn RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALE AFKOMST. Het is verboden aan een werkgever om gebruik te maken van de diensten van een arbeidsbemiddelingsbureau, dat een dergelijke achterstelling zou toepassen, dan wel vacatures te adverteren onder uitsluiting van bepaalde personen op grond van bovengenoemde redenen, dan wel in een onderhoud vragen te stellen, schriftelijk of mondeling, van bedoelde strekking in verband met sollicitaties voor een bepaalde positie.

DE WET VERBIEDT EVENEENS aan de vakbonden, in verband met aanvragen voor lidmaatschap of tewerkstelling, dergelijke beperkingen in beschouwing te nemen op grond van RAS, GODSDIENST, HUIDSKLEUR of NATIONALE AFKOMST.

IEDEREEN DIE EEN KLACHT WIL INDIENEN op grond van de bepalingen van deze Wet, of die als getuige optreedt of op andere wijze hulp verleent in acties, gebaseerd op deze Wet, wordt beschermd tegen enigerlei strafmaatregelen, welke door de werkgever tegen hem zou worden genomen.

Naast de federale wetgeving, bestaan er in meerdere provincies eveneens wetten welke faire arbeidsverhoudingen tot voorwerp hebben of wetgeving van eenzelfde strekking, strekkende tot bescherming van werknemers tegen achterstelling in die industrieën, welke vallen onder de provinciale jurisdictie in de betrokken provincie. Een dergelijke wetgeving bestaat in de volgende provincies: Nova Scotia, New Brunswick, Quebec, Ontario, Manitoba, Saskatchewan en Brits Columbia.

Klachten, gebaseerd op de uitvoering van deze wet, moeten schriftelijk worden ingediend bij:

DIRECTOR OF INDUSTRIAL RELATIONS,
DEPARTMENT OF LABOUR,
OTTAWA, ONTARIO.

Hon. JOHN R. NICHOLSON, Minister.
GEORGE V. HAYTHORNE, Deputy Minister.

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
"There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). Price $2.90

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. $2.50

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. Price: $2.95

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. Price: $2.90

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. Price: $3.00

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. Price: $2.50

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860

Imported by: VAN'S imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

TWO GIANTS

by JOHN KNIGHT

Women have fascinated artists through the ages. They have been portrayed as saints and sinners, as delicate socialites and sturdy pioneers, as glamorous models and ugly street walkers.

Artists have shown us the intimacy of family life and the joys of motherhood as well as penetrating portraits of cold, calculating she-devils hiding behind the cloak of respectability.

The idea of woman has drastically changed. Artists in the middle ages idolized women as virtuous, beautiful and honorable, symbols of motherhood. But what do we find today? We find man like Pablo Picasso and Willem De Kooning, both recognized among the greatest living painters. But in their work they dissect women and consider them little more than specimen of "The 1¢ Life" of existentialism.

The two paintings we're discussing this week were made by two giants in art history: the Italian master Titian (pronounce Tish'un) and the Frenchman Henri de Toulouse-Lautrec whom we will refer to as Lautrec since this is the way he signed most of his work. Titian was a great portraitist who during his long life earned fame throughout Europe. When he died at the age of ninety-nine he had become quite a legend and the population of his native Venice practically worshipped him. The rich and wealthy sought his services and young painters considered it a great privilege to be able to look at his marvellous work.

Praise for Titian has continued through the ages and it wasn't too long ago when the curator of the famous Louvre museum wrote: "In the whole history of Western painting it is Titian perhaps who has exerted the greatest influence."

Titian remained humble about his achievements and constantly set out to find new ways to express himself. At the age of seventy-five he made major changes in his method of working and his choice of colours. He didn't have to, he had achieved recognition and (from a commercial point of view) it would have been foolish to change from something sold so well. A few years before his death, after an eighty-year pre-occupation with painting he told an admirer: "Perhaps if I were given another fifty years I might become a painter."

THE "MODERN" MASTER

The Northerners and Italians always approached their painting differently. In Germany and the low countries painters relied a great deal on their experiences and observations: they were realistic and when they painted people they did not feel a need to flatter them and make them glamorous. We saw this clearly a few weeks ago when we discussed "The Card Players" by Lucas van Leyden.

In Italy forms were idealized. Painters relied on their proud intellect when they constructed the complicated settings for their main characters: saints and the gods of the past. Ancient Greece and Rome were rediscovered (Renaissance=re-birth) and poets, architects, composers and painters for more than a hundred years had rocketed the Italian states to world leadership through a gigantic burst of creativity.

But the Renaissance had reached its peak before Titian and was now declining. The fame of Da Vinci and Michelangelo would make it seem impossible for anyone to reach similar heights. And still . . . Titian became a master, a "modern" master. He added something to painting that had been absent: a personal expression.

He broke away from the planned approach of the classicists and the detailed copies of the Northerners. Titian played with his materials: his brush strokes were not smoothed out, but stayed where he put them: swirling, passionate touches that some have called: musical painting, others expressionist. Rubens once said about Titian's work that "Painting has found its perfume."

MIRACLE OF LIGHT

Titian also did some real pioneer work in the way he treated light. Centuries before light had been sacred in the arts. Only God was the true source of light and painters expressed this in their work. But during the renaissance this changed: light was now found in man's own soul.

Titian experimented with light. By putting very thin glazes over his basic painting he managed to find ways in which his work became almost transparent, with an inner light shining through. Later Rembrandt would carry this technique to perfection.

Titian looked at the world much like an old man to whom "life had been good" and perhaps this can be expected from someone who lived to be almost a hundred and who enjoyed his work so much. He looked at the world with the serenity of gratified senses and during this twilight peace he amused himself by observing the world around him. His painting of Venus binding the eyes of Cupid shows this serenity and a detached amusement as though he were telling us "This is how it is when the goddess of love plans to catch another victim." The picture's charm is heightened because unnecessary details are left out. Titian's modernity shows in his selection of what he wants to show us.

FOLLOWERS

Through the next four hundred years we repeatedly find Titian back in the work of his followers. Rembrandt already has been mentioned, with Delacroix we reach another milestone in the early eighteen hundreds. Van Gogh carries through Titian's doctrine of self-expression in bold, swirling brush work and when we look at the second reproduction we see that Lautrec is also highly expressive.

Lautrec was an aristocrat, a descendant of the counts of Toulouse whose history goes back to the Crusades. He was also a rebel, an alcoholic and an extremely gifted artist.

Because of two childhood accidents he became a cripple and a dwarf. There is no doubt that he was a tragic, neurotic figure whose life was miserable for which he was to blame. He died at the age of thirty-six as the result of his excessive drinking and venereal disease.

But no one can ignor Lautrec's work. He was obsessed by movement. He wanted to find ways in which he could paint horses, people, dancers and acrobats in motion. As a deformed misfit he largely portrayed the life he could not lead!

Lautrec worked feverishly, taking his sketch books along with him while he hobbled through the streets of Paris. He was a city painter who learned to capture the bitter poetry of "modernity" in a few lines. His portraits are caricatures, merciless and cynical. Even his paintings look sketchy. The well-planned approach of so many other painters simply wouldn't do for Lautrec: whatever he put down had to have a sense of a "moment."

Lautrec, like most painters was a product of his time and environment. The writer Baudelaire had written a program for artists and Lautrec followed it as a true disciple. He made portraits of the men and women (especially women) who lived in the gutters of society and when he painted the glamour of high society he was just as cruel.

The Moulin Rouge, a favorite nightspot is pictured here. Actually we don't see the surroundings, nor the people in the foreground, even though they take up a great deal of the canvas. Everything in the picture points to Gabrielle, the professional dancer who is found in many of Lautrec's canvasses.

HENRI DE TOULOUSE-LAUTREC. Quadrille at the Moulin Rouge.

She is the one who looks with disdain on the fashionable couple (a better class) that has just entered the dance floor. We realize almost immediately that the contrast cannot be bridged. Professionally she may get involved in the Quadrille, a popular dance with the patrons, but she remains aloof and alone.

Lautrec offers little that is constructive in his work. He is a master analyst and a great reporter, the world he paints is the world of escape, of illusions, of "it's not all gold that glitters."

Others would follow in his footsteps to portray the misery and wretchedness of life. Some, like Rouault would do this with true Christian compassion, others, like Picasso would yell at us and tell us "There is no God and this misery shows it!"

Lautrec couldn't have differed more from Titian. Titian had faith in man. Lautrec lost it. Titian also showed traces in his work of a deep spiritual life. With compassion and understanding he portrayed scenes of Christ's suffering that are more than mere illustrations and show a personal relationship with his Lord. Some of this awareness shows up in his work that is not Biblical. How could it be otherwise?

TITIAN. Italian. Portrait of a Young Lady as Venus Binding the Eyes of Cupid.

THE WORLD AROUND US

THE POLITICAL CRYSTAL BALL

The opening of the 27th Parliament last January the 18th has restored the country's political life to normal again. This, of course, does not mean that the entire political machinery had an almost half-year holiday, for the complex system of courts, the country's entire police force, the massive Civil Service machinery, and most of the Provincial Parliaments continued to perform their normal functions during this period. It does mean however that our political representatives have just returned from a lengthy holiday, to take up their normal job of analyzing and solving (by means of legislation) the social and political problems of our country.

This half-year holiday however, was a busy one for most of the newly-elected and re-elected representatives. Besides performing their social functions in their constituencies, they attended lengthy caucus meetings of their party, adapted themselves to their new environment (the newly-elected representatives), and assumed new functions and responsibilities. The Liberal caucus meeting earlier this month, like that of the Progressive Conservatives last November, reaffirmed their support of their leaders — a sign that Mr. Pearson and Mr. Diefenbaker will remain on the political scene for at least part (if not the entire) duration of this 27th Parliament.

The return of our representatives to Parliament Hill prompts the question: What legislation will materialize in 1966? An answer to this question will always be speculative, but it nevertheless remains interesting. The answer of course depends on the problems with which the Government is confronted. The outstanding problems of our country are undoubtedly the development of some form of nationalism (which presently remains very weak), and the social problems which our bi-cultural society creates. The first problem may get some attention in discussions on a National Anthem and the retention of the British Queen as our monarch. The second problem is presently under study by the expensively-operated Bilingual and Bicultural Commission (the B & B Commission); if this Commission finishes its work during this 27th session, there will undoubtedly be significant legislative activity in this field.

Less fundamental problems confronting our country are the existence of material and social equality, and the implied absence of certain desirable social welfare programs. In this respect the National Medicare plan is of significant importance; for the New Domocrats have indicated that without legislation for a National Medicare scheme, they will not support the somewhat weak Liberal Government. In order to save the life of the 27th Parliament therefore, the Liberals may be forced to introduce some sort of Medicare legislation. If the latter is the case, a major breakthrough for the proper functioning of minority governments may occur. But it may also place a greater 'Socialist' label on the Liberal party — a label which can have significant importance for future party politics in Canada. For, if the Liberal party receives a 'socialist' label, the Progressive Conservative Party may make a great come-back in the future, and a true Socialist-Conservative alignment may develop on the Canadian scene, as it has in both Britain and Australia. On the other hand, it is too early to make such a claim, for the Canadian people are a highly diversified society, which can not be easily broken up into socialist - conservative camps. Being aware of this, the political parties will undoubtedly try to avoid such an alignment on the level of the political party struggle.

Another area of probably legislation is the field of Immigration. While the Immigration Act has not been revised for the last 13 years, the last few years have seen some significant changes in Immigration policy. A change towards selective immigration is most apparent. Under this policy, immigrants are selected on the basis of their education and working abilities, so that economic growth has become its main goal. This change was highlighted by the fusion of Immigration and Manpower services into one Department last fall, headed by the Quebec newcomer Mr. Marchand.

The Dominion-Provincial conference on crime held in Ottawa two weeks ago may stimulate some legislation during the 27th Parliament — depending of course on the length of this Parliament. They proposed stricter immigration laws to keep criminals out of the country, and wished to streamline law enforcement communications by establishing a new national criminal intelligence bureau. A committee has been set up to study the feasibility of such a national bureau. The conference also discussed the criminal law as related to securities, stock frauds, and bankruptcies — a field in which immoral activity has increased the last few years.

If the length and the atmosphere of the 27th Parliament are favourable to some constructive work, we may witness some important legislative developments on Parliament Hill. On the one hand we may witness further development towards the welfare state, while on the other we may see a temporary stalemate in the enactment of social welfare programs.

H. R. Jonker

COMMUNICATION SATELLITES - Some Social Implications

by Wilbur Schramm

When Remington was tinkering with his first typewriter, no one then predicted the effect of that machine on careers for women. When Ford was assembling the components of a "horseless carriage," no one, so far as we know, then foresaw the effects of that innovation on urban life.

Therefore, although we have every reason to expect that communication satellites will have important social effects, let us remember that we are only in the position of looking at a three-year-old infant and trying to sketch in the later chapters of its biography.

Communication satellites are not — at least not yet — a new form of communication. Rather, they are a tremendous powerful extension of telecommunications designed to carry existing forms of communication farther, faster.

Like the automobile, they seem to represent a great leap forward in technology. We can suggest the size of the leap by an example or two. In 1956, the American Telephone and Telegraph Company, the British General Post Office, and the Canadian Overseas Telecommunication Corporation laid twin cables under the Atlantic. These cables, the latest of their kind, were capable of carrying 36 simultaneous telephone conversations, but their total capacity was much too small for television. On the planning board are transistorized cables large enough to carry television and a much larger number of voice channels. But even the first non-synchronous active satellites had enough capacity for television. Early Bird can carry television or approximately 300 voice channels. And the Hughes Satellite 307 is reported as being planned to carry as many as 50,000 telephone channels!

THE TWO AGES OF SATELLITES

We are now in the First Age of communication satellites. Telstar was its dawn; Early Bird is high noon. This is the period in which low-power synchronous satellites will cover the earth, efficiently linking ground system to ground system.

At some time, variously estimated from 5 to 20 years away, we will assume that there will be a Second Age of satellites, in which more powerful orbiting transmitters, powered possibly by nuclear reactors, will be able to broadcast television and radio directly to home receivers.

Between the First and the Second Age it is likely that there will be an intermediate period in which satellite transmissions will reach *community* receiving points or their equivalents.

In the First Age of communication satellites, it is reasonable to hope that long-distance telephone calls can become cheaper. The true cost of a satellite message — at least the cost of transmission from ground to ground — should be the same anywhere within the range of the satellite. Since this range can cover roughly one-third of the earth's surface, it would theoretically be possible to call New York or Buenos Aires, Lagos or London or Warsaw, from, say, Paris or San Francisco, all at the same cost. At the very least, it should be possible substantially to reduce the differentiation of tolls by distance, and thus open the way to a wider use of telephone messages to distant places and a greater flow of news, where the flow is now scant, by telegraph or teleprinter from agencies and bureau, by voice or tape from correspondents.

Arthur Clarke has pointed out that a single satellite, using modern facsimile equipment, could easily handle the whole of today's transatlantic correspondence. This might mean ultimately that no letter would take more than a few minutes to travel from any city to any other city in the world. And when homes can receive satellite signals directly, the idea of newspaper delivery by facsimile is sure to be reconsidered.

One probable result of improved telecommunications is that travel would be reduced, inasmuch as business men could hold sales meetings and management conferences by telephone or closed-circuit television and might well find those methods more effective and less costly than sending out executives or salesmen.

MORE AND BETTER KNOWLEDGE

Developments of the last 30 years have already made a profound change in the amount of information available to the world's peoples. The great museums of the world, such as the Louvre, the Hermitage, and the Vatican, have opened their doors to television and been seen by millions of people who will never walk through the corridors of those buildings. Throughout the world it has now become common practice to watch the great events of the time on television — one recent example being the ceremonies at the funeral of Sir Winston Churchill.

For the general public, communication satellites are unlikely to do anything essentially different from that, but to do more of it, and carry it farther. For the scientist and the professional, however, the satellites may make a spectacular difference in availability of information.

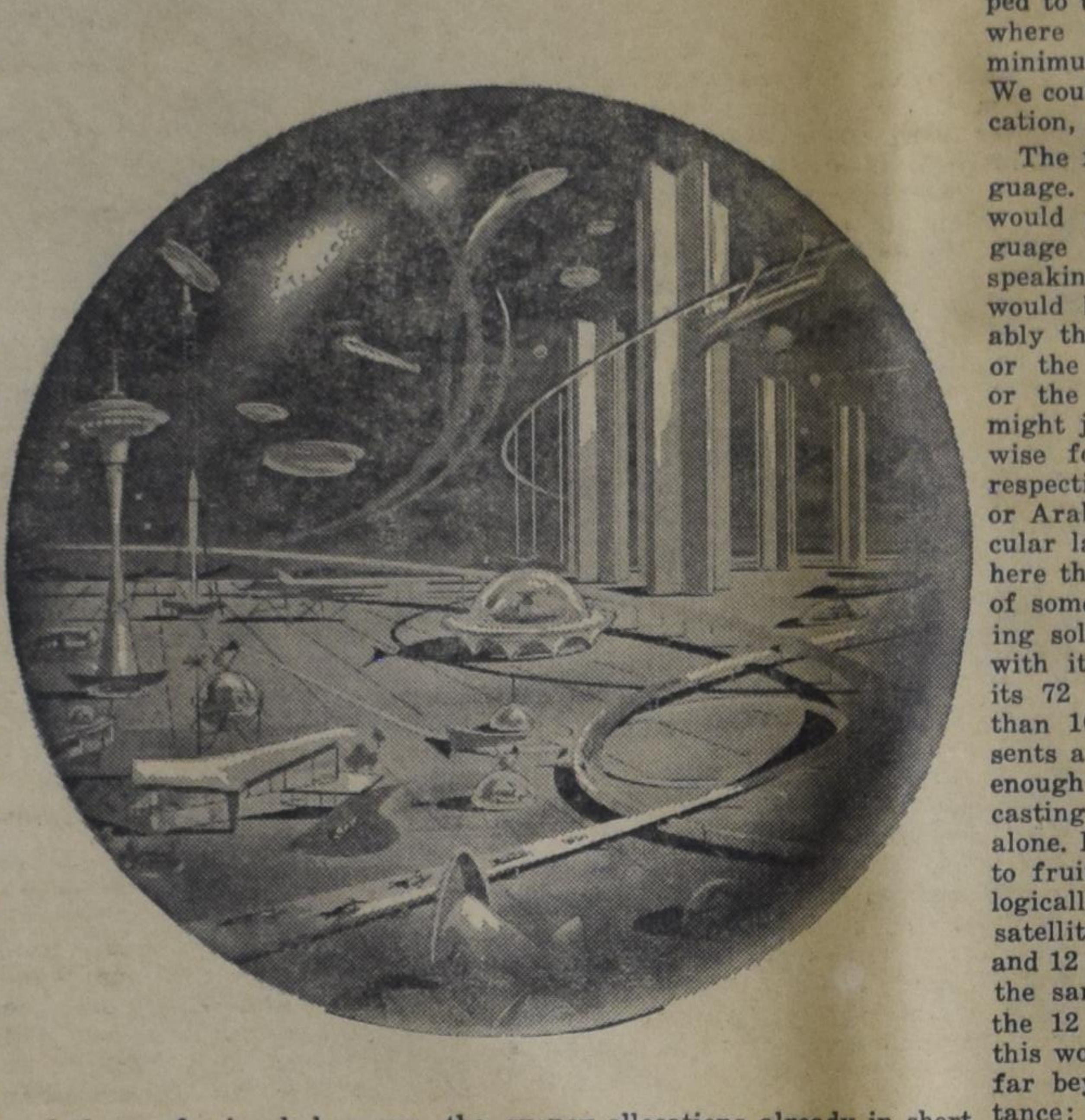

As one example, accurate forecasting of weather, as well as the building of meteorological theory, depend on the ability to collect information from widely scattered points quickly and frequently. For this sort of task, satellites are uniquely fitted.

To all scientists, natural or social, the combination of computers and communication satellites offers an opportunity to make a real attack upon the glut of scientific data that is rapidly becoming too great for many fields to handle. We shall probably see great changes, during the next few decades, in the nature of research libraries. They will become information centres, rather than the libraries we have traditionally known. These centres must be inter-connected so that they can share resources. It is conceivable that some day a world-wide network of scholarly resources and knowledge might be created, so that within a few hours a scholar might gain access to any appropriate article, book, or field data, anywhere in the world.

And no great imagination is required to look forward to a time when medical consultation can be conducted by satellite radio or television, so that the advantages of the greatest medical centres may be shared with the most remote areas.

THE SECOND AGE: THE FLOW OF INFORMATION AND ITS PROBLEMS

A powerful television station today is expected to cover 5,000 to 10,000 square miles with a reliable signal; planning for the broadcast satellites, on the other hand, assumes that they will cover at the very least *one million* square miles, and probably one-third of the earth's surface.

Consider the problems these formidable potentialities seem likely to raise.

Broadcasting satellites covering such enormous areas are almost certain to impinge on existing frequency allocations already in short supply, and perhaps to require a new and world-wide frequency allocation plan.

A variety of technical standards are presently in use in the world. Taking a few examples, the United Kingdom uses 405 lines for television, the American countries 525, most of the European countries 625 (to which the United Kingdom plans to change), and France 819 lines. This is another matter on which agreement will probably have to be sought before the later satellites can be efficiently used.

But technical problems like these pale to insignificance beside the sensitive questions of national sovereignty which broadcast satellites are likely to bring up. If broadcast satellites were to become the devices for a new electronic propaganda war, or a source of additional international friction, it would be a great pity and a waste of potential. The situation points to the advantage of careful international planning and possibly international organizations for the spacecasting services.

International spacecasting would make it possible for the United Nations and other United Nations agencies to have a presence and a reality throughout the world that are now much more difficult for them to attain. It is interesting to think of the peoples of the world watching the deliberations of the Security Council or the General Assembly, in some future crisis, or listening to a briefing under the auspices of Unesco on a problem of world education or the promise of scientific development in, say, machine translation.

SATELLITES FOR EDUCATION AND DEVELOPMENT

Perhaps the best way to illustrate the interaction of these possibilities and diffiulties is to consider how spacecasting could be used in support of education and, more generally, of economic and social development.

By satellite we could share the best teaching, the newest methods. We could reach students where there are no schools, offer courses where local teachers are not equipped to teach them, up-grade everywhere to at least a respectable minimum the opportunity to learn. We could teach literacy, social education, health in every village.

The first problem would be language. In Latin America, this would present no particular language problem to the Spanish speaking countries. In Africa it would be more difficult. Conceivably the former French countries, or the former English countries, or the Arabic-language countries might join forces if it were otherwise feasible, and offer courses, respectively, in French, English, or Arabic. Asia has its own particular language problems, but even here there would be the possibility of some imaginative and challenging solutions. For example, India, with its 12 major languages and its 72 languages spoken by more than 100,000 persons each, represents a large enough and populous enough area to plan for a broadcasting satellite serving India alone. If such a plan were to come to fruition, it would seem technologically quite feasible to have a satellite with one video channel and 12 voice channels, broadcasting the same sound track material in the 12 different languages. What this would mean to India might go far beyond its educational importance: it would be the first opportunity for the leaders of the country to speak to all their people.

But the language problem would be less difficult than the problem of co-ordinating the different school systems and adult programmes so as to use the satellite efficiently. If the Spanish-speaking countries of Latin America — to take one example — were to decide to co-operate in using an educational satellite, they would have to go through an extraordinary exercise in educational planning in order to decide how to use it. And they would, in a sense, have to surrender a certain degree of national sovereignty over their own educational systems.

Communication satellites, as they are likely to develop, offer a unique opportunity and plentiful incentive for the people of the earth to talk together within nations and across national borders, to inform themselves about each other, to share a new technology which is of great potential usefulness to man. Unquestionably the major solutions will be international ones. The act of achieving them, while difficult, may be salutary.

(Unesco Features)

This article is condensed from a paper prepared by Wilbur Schramm, director of the Institute for Communication Research, Stanford University, for discussion at a meeting of experts on the Use of Space Communication by the Mass Media convened by Unesco in Paris (6-10 December 1965).

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE NOVEMBER LADDER

Names	Problems 180	Points 181	182	183	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	3	2	3	2	10		
H. Amsinga, Hay, Ont.	3	2	3	2	10	86	96 Winner
T. Bruinsma, Pierrefonds, Que.	—	2	3	0	5	70	75
J. Byl (II), Burnaby, B.C.	3	2	3	2	10	48	58
M. DeJong (II), Stirling, Ont.	2	2	3	2	9	43	52
H. Vissers, Dartmouth, N.S.	3	2	—	2	7	45	52
T. P. Palmer, Grand Rapids, Mich.	3	2	3	2	10	40	50
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	1	2	3	2	8	37	45
A. Guillaume (IV) Edmonton, Alta.	3	2	3	2	10	19	29
A. Renema, Duncan, B.C.	—	2	—	0	2	22	24
J. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	—	2	2	0	4	19	23
H. Langendoen, Toronto, Ont.	1	0	0	0	1	12	13
J. Prins (I), Lacombe, Alta.	3	2	3	2	10	New Welcome!	10
M. Visser (I) Duncan, B.C.	2	2	3	2	9	(top)	9
J. Kloosterman, Peterboro, Ont.	0	1	0	2	3	5	8
H. Drost (I), Goderich, Ont.	1	2	3	2	8	(top)	8

REMARKS

Studying this ladder we find that 33.3% of our contestants reached the maximum of 10 points. This result may raise the question whether the problems of November were not too easy . . . .

We extend hearty congratulations to the Winner of this month, H. Amsinga, who reached the top for the first time. A worthwhile prize will be forwarded to you by the publisher. We hope to see you again at the bottom of the ladder next time.

The newcomer this month deserves a special welcome. He is one of the veterans, and the editor feels happy to see this man back in our game. He joined this contest right from the start, when the first ladder showed only three names: B. Vanhuizen, A. Guillaume, and J. Prins. He was the first one who in the history of our contest ever reached the top with a total of 74, which was sufficient in those days because 70 was the maximum. Our present ladder proves that he belongs to the quick ones among the climbers.

I received word that the new ladder game in "Canadian Chess Chat" started with only five contestants.

Our number is 15 at the moment. About 5 are absent only temporarily.

CONGRATULATIONS!

The marriage of Geertruda Christiana, daughter of Mr. and Mrs. G. C. Stronks of Burlington, to Martin Reitsma, son of Mr. and Mrs. T. Reitsma of Hamilton, was solemnized by the Rev. C. Vriend on Tuesday, December 28th, 1965 at 5 o'clock in the Burlington Christian Reformed Church. The young couple have taken up residence in Grand Rapids, Mich., U.S.A. and their home address is 919½ Sherman St. S.E.

Lambert Huizingh

Acredited Public Accountant and Auditor
Commisioner for taking Affidavits

1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop

1058 Main Street West
HAMILTON, ONTARIO
JA 8-1932

We carry a large assortment of skits, plays and monologues, music books and sheet music for organ, music for beginners and a great variety of choir-music. Ask for samples.

Daily Mannas are still available at $2.20

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

FROM HITHER AND YON

DANISH VICAR STARTS ROW

Tired of preaching to empty churches, a defiant Danish Lutheran vicar has demanded that parents who have a child baptized in his church agree to attend services once a month for 14 years.

So far six couples have pledged to obey the "mild church discipline" of Rev. Ludwig Husum, 29, vicar of the twin parishes of Sobber and Store Ajlstrup, in central Jutland.

But one couple refused to pay what they thought was a stiff price in churchgoing. They lodged a complaint with the bishop of the diocese. Trouble is brewing all over the place.

"I have decided to stay and fight," says the vicar. "I take my guidance from the New Testament rather than from church laws. I am a priest, not a lawyer."

The bishop has warned him, advising him to take six-months' sick leave to think it all over. The ministry of churches has told him, quite flatly, that it is against the law of the land to make people go to church by coercion.

The vicar faces possible trial by a consistory court, but he says he won't budge, even if he ends up being kicked out of the Lutheran State Church.

"I don't want Jesus to disown me on judgment day because I was a coward," he says.

WANTS LAWS CHANGED

He wants laws changed to make it compulsory for parents to be regular churchgoers from the day their child is baptized until the day of his confirmation at the age of 14.

Why just once a month?

"I figure the Lord will be satisfied with that," the vicar says.

He preaches in two churches every Sunday. In one the attendance never surpasses eight per cent of the parish population. In the other, attendance frequently is down to four per cent.

Most other Danish vicars are no better off. Though 98 per cent of all Danes are members of the Lutheran "people's church," fewer than seven per cent of them are regular churchgoers. They become automatically members of the church when baptized, but may quit anytime and escape church tax.

Only the king is constitutionally bound to be a member of the Lutheran church which, in fact, is no real state church. It is autonomous, and though the ministry of churches covers all its costs from church tax revenues, it rarely intervenes in ecclesiastical affairs.

—Prince Rupert Daily News

Gleanings from the Press

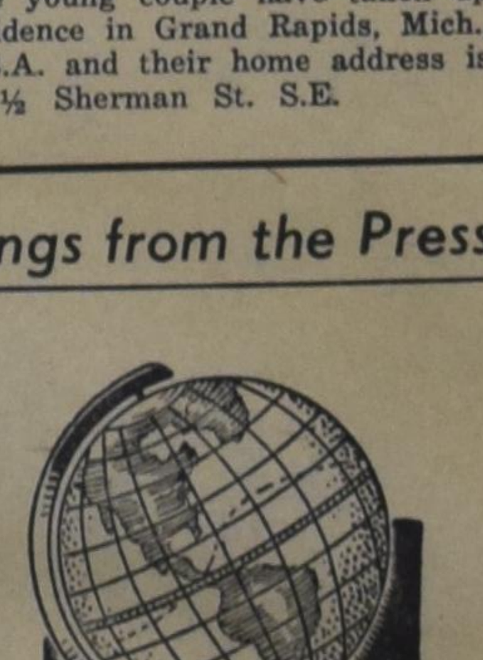

A 'STUNNING' IMPROVEMENT

Since the assignment of more policemen to patrol the subway trains and stations in New York last April, crime in the subways, which have been notorious for breaches of the law, has been reduced 61.5 per cent. Mayor Robert F. Wagner has with good reason called the decrease "stunning."

Sociological conditions in New York have changed little during the time of this reduction in subway crime. It must therefore be the increase of police protection and the consequent fear of punishment that has so effectively deterred would-be criminals.

Statistics show a continuing upward trend of major crimes in this country. But in making its subways so much safer, New York has shown that something can be done about crime. Police protection, though not the only answer, is still a powerful deterrent.

—Christianity Today, November 5.

ULTRA-VIOLET COMBINING

A combine-harvester with a built-in ultra-violet radiation device has been designed by an agricultural machinery factory near Moscow. Immediately after threshing, the grain is given an "ultraviolet shower," which destroys any bacteria which might damage it during storage.

(Unesco Features)

In Newfoundland

Canada's Modern College of the Sea

Where the Young Fishermen Gather

Lecture takes place in the *College of Fisheries, Navigation, Marine Engineering and Electronics*, St. John's, Newfoundland, where a modern academic approach to the needs of today's fishing industry is taking place.

Scholastic studies are laced with practical instruction aboard fishing vessels. Above, a class of students receive experienced advice in the intricacies of off-shore fishing gear on the deck of a deep-sea vessel.

Businessmen who go down to the sea in ships to capture the rich rewards waiting there are applauding Newfoundland's latest hall of learning — *The College of Fisheries, Navigation, Marine Engineering and Electronics.* Launched as a joint venture by the provincial and federal governments, the new education centre in St. John's has facilities for instructing 400 students in such things as the exactness of celestial navigation, the mechanics of a ship's engineroom, the quiet competency of good seamanship, the art of appetizing cookery, the pulsating wonders of electronic technology, and many other aspects of modern nautical science. Set in North America's oldest city and facing the endless, heaving swells of the mighty Atlantic Ocean, the college has the young sons of a hardy seafaring people for its students. Seasoned by a salt-water culture going back for generation after lusty generation, the deep affinity for the sea of these young men, combined with knowledge of modern techniques and science acquired at the college, will pay off in future when they go confidently about their business of harvesting the ocean's wealth. Other graduates from the college, likely to man future vessels of the Canadian Coast Guard and deep-sea ships of the merchant marine, will find their professional skills taking them around the world from the vast arctic icefields to the shimmering shores of tropic lands. Graduates from Newfoundland's new college will play an important part in the province's future and its bustling maritime industries.

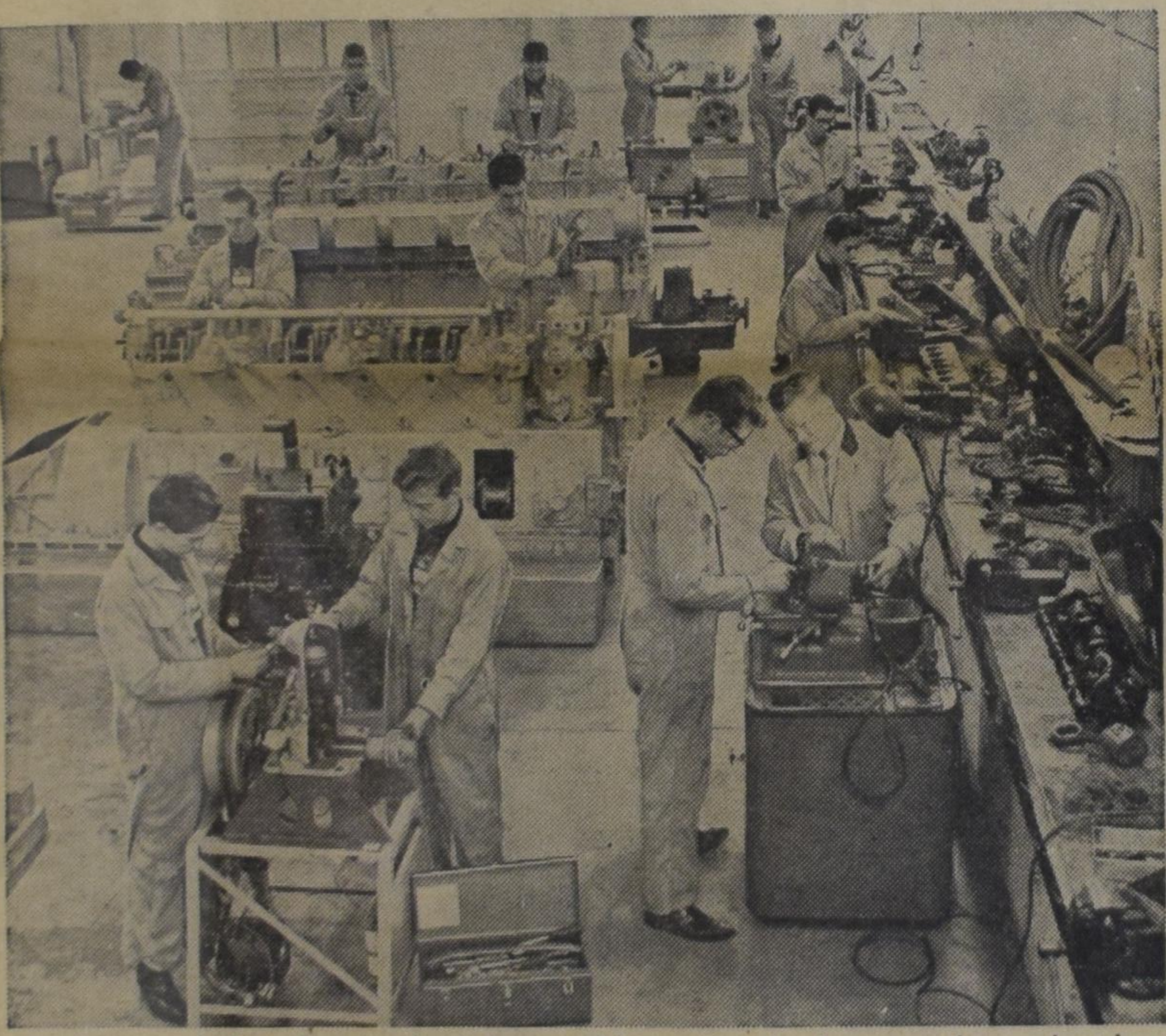

Class in practical engineering is vital part of instruction for future marine engineering officers who will be charged with keeping engines in top shape miles from shore.

Student of seamanship receives advice of instructor in the setting up and the proper rigging of blocks and tackle.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

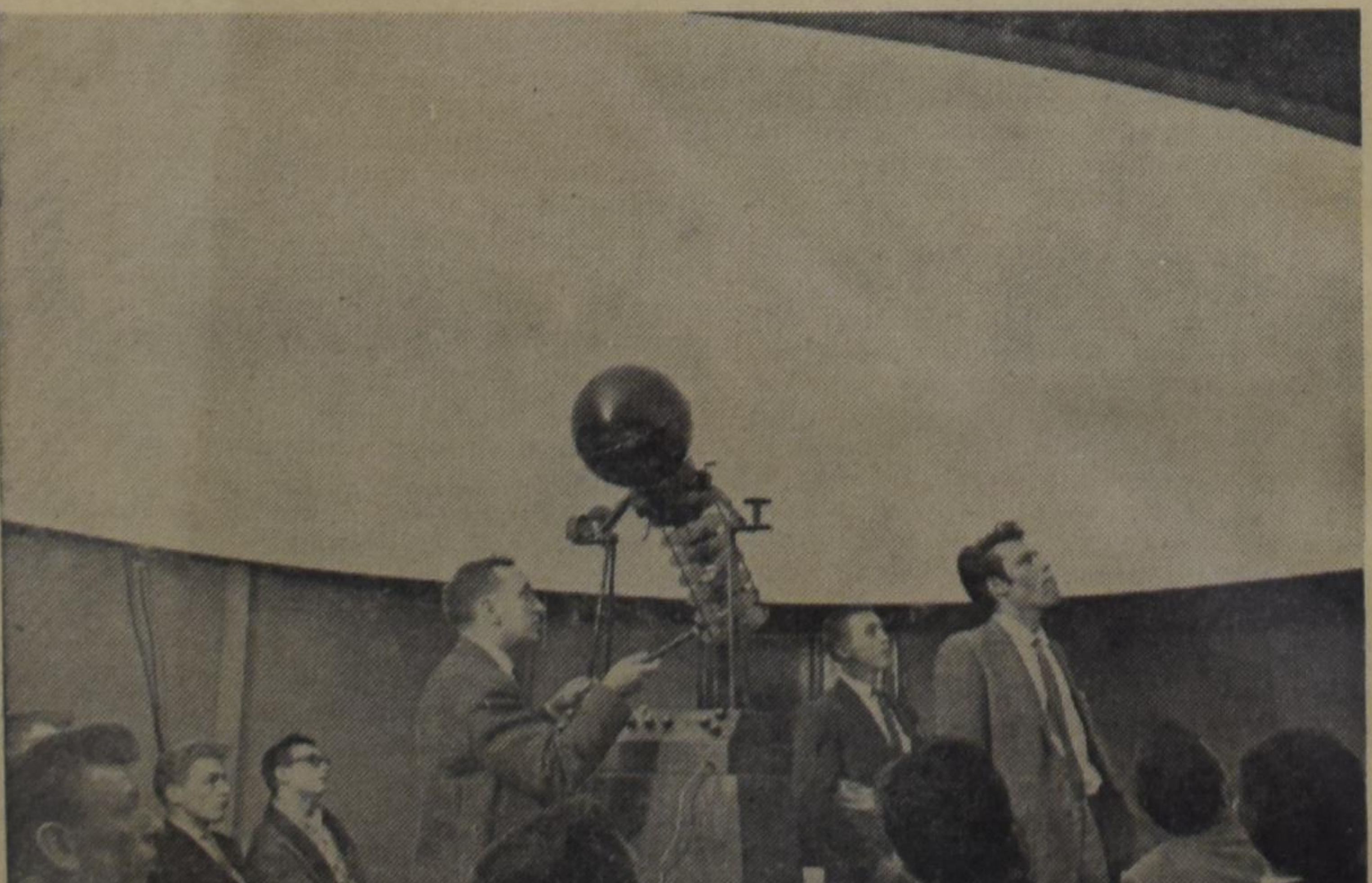

In the planetarium students watch simulated stars rotate across the model sky of an overhead dome. Recognition of stars is essential to practise the fine art of astro-navigation.

Photos by Bob Brooks
Story by John Ough

You are urged to attend the
ANNUAL MEETING
of the
C.J.L. FOUNDATION
to be held on
SATURDAY, JANUARY 29,
in the
SECOND CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF TORONTO,
265 Albion Rd. (off Weston Rd.), Rexdale, Ontario.
This important meeting begins at 1.30 p.m. sharp!
The Rev. JAMES JOOSSE wil speak on:
"What is Justice?"
You will also hear full reports on the Foundation's activities in 1965 and its plans for 1966.
We Count On Your Presence!

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$4.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our son

JOHN KENNETH

Mr. & Mrs. Harm Kelly.

A brother for Ina, Clara, Elly, Eddy, Henry and Harold.

January 10, 1966.

R.R. # 2, Dunnville, Ont.

God blessed our home with the precious gift of a baby-girl

ANITA JOY

Klaas and Hennie Combee.
Jeffrey Carl.

Gratefully we ask for guidance in the training of this our second child.

January 14, 1966.

Owen Sound, Ont.

Growing firm of cleaning and janitor services in south-western Ontario requires

Permament Employee

who is interested in future partnership. Apply to Box 1843, c/o Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

On January 14th, 1966 the Lord took unto Him our beloved husband, father, and grandfather

GERARD CORNELUS APPEL,

in his 63rd year.

Mrs. L. A. Appel—Oosterwijk.

Auburn, Wash., U.S.A.:
Jack and Audrey Appel.

St. Catharines, Ont.:
John and Tiny Wynia.
Hugh and Jane Appel.
Harry and Elaine Vander Meer.
Ann Appel.

Wyoming, Ont.:
Mary Appel.

Dunnville, Ont.:
Art and Margaret Berghegen.
Bert and Alice Kamning.

And 20 grandchildren.

58 Margery St.,
St. Catharines, Ont.

MODERN DAIRY FARM

One of the best producing dairy farms in the Fonthill district. 170 acres in one piece with 3.000 ft. on # 20 hwy. Modern 7-room house, big barns with electric barncleaner. Large milk contract $15.000 yearly income, all modern full line machinery, big size silo, all hay & grain. Reasonable down payment. Call ALEX ENGEL 528- 8956 Arthur Weisz Real Estate Ltd. or evngs. 957-7369 Smithville.

YOUNG MAN,
Come West to Beautiful British Columbia.

Vanderpol's Eggs Ltd. has openings for

VIGOROUS YOUNG MEN,

to be trained as driver-salesmen or egg-grader.

We also have an opening for an

OFFICE GIRL AND EGG-PACKER.

Good wages and pleasant working conditions.

Apply with references to:
Vanderpol's Eggs Ltd.,
8592 - 148th Street,
North Surrey, B.C.

Upon application, we will supply you with all the information you need about these positions.

For Rent: Newly decorated

HOUSE

3 bedrooms, bathroom. Hot and cold water. Greenhouse 300' x 20'. Close to church and schools. A few miles from Woodstock. P. Zantingh, R.R. 1, Curries. Phone 7-3J3 Burgesville.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga

Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Ottawa plans to open its Christian School in Sept. 1966, D.V.

THREE TEACHERS AND A PRINCIPAL

will be required for grades 1 to 7. Anyone interested should contact Mr. S. Vandewint, 2228B Elmira Dr., Ottawa 5, Ontario. Phone 828-2665.

EXPERIENCED SINGLE MAN WANTED

on dairy farm, by April 1st, 1966. Starting salary $225.00 per month plus board. Write or contact: Mr. Bos Vandenberg, R.R. 6, Galt, Ontario, or phone 621-8029.

Urgently needed:

AN ORCHARD FOREMAN

Must have authority. Extensive travelling required if needed. Will be trained beforehand. Year-round position. Good salary. Write to box 1848, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

A Tribute To Our Dutch Friends

CONCERT

of

SACRED MUSIC

in

St. Paul's Presbyterian Church, Hamilton

(Corner James St. S. & Jackson)

on

Sunday Afternoon, February 6th, 1966

at 4.00 p.m.

PAUL DANIELS plays music of JAN ZWART and FEIKE ASMA

(with congregational participation)

KLAAS VANDER BAAREN - Soloist

ADMISSION FREE — COME EARLY!

CROSS WORD PUZZLE

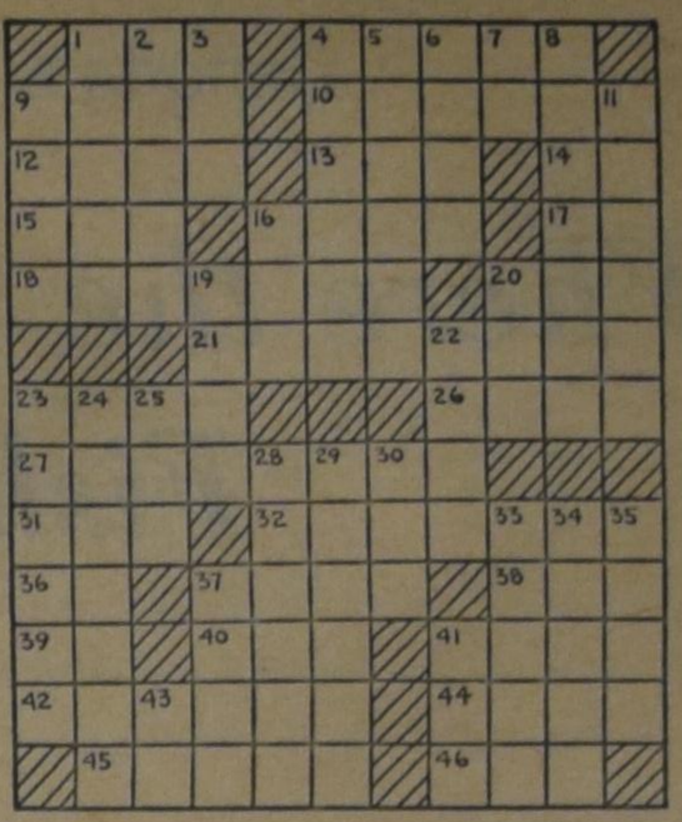

ACROSS

1. Bounder
4. Religious deputy
9. Where to find Columbus
10. Turkish inn
12. Price deduction: abbr.
13. Secret agent
14. Hindu sacred tree
15. Building wing
16. Courts
17. Indian mulberry
18. Short, thick jackets
20. Verb-forming suffix
21. Revived
23. One kind of opening
26. Pedestal part
27. Pony or wool
31. Help
32. Sea port resident of the Ukraine
36. Antecedent of behold
37. Surface a road
38. Church vessel
39. Egyptian goddess of truth
40. Beverage
41. Figure in Dallas tragedy
42. Hidden marksman
44. Freezes
45. Begin
46. Via

DOWN

1. Eduardo Frei's country
2. Passage-way
3. One of Snow White's friends
4. Eye-shades
5. Tax
6. Islets
7. Square measure
8. Kicked back, in a way
9. German river
11. —— War, Ohio-Michigan boundary dispute
16. Small
19. Worry
20. Constellation
22. —— and ends
23. Sacred songs
24. W. H. Taft and family
25. Sea
28. Stevedore, in a way
29. Allude (to something)
30. By birth
33. Gravy
34. Fossil resin
35. Noes
37. Father, to a tyke
41. Rend
43. Pronoun

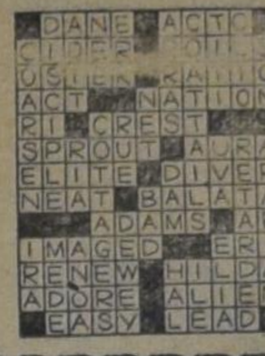

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Buy from the People who Advertise in this Paper

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(54)

The strange fit which had seized him had passed, with no apparent injury to his constitution. Perhaps, in view of his many hair-breadth escapes, the periods of sleeplessness on every voyage while the ship battled storms or her Captain battled the thousands perplexities of his trade, the intensity of his passions and anxieties: all these working on a physique which had survived long months of ill treatment and attrition, it was less wonder that nature had taken toll than that the price exacted was so small. But within two days John became aware that the stroke had not fallen on him alone. Though not robust, Mary had seldom since childhood had a day's illness. When John returned to consciousness she had maintained an iron control, watching by him till he fell asleep, and the next day looking after him and anticipating his needs with a gently insistence which her adoringly submissive husband added to the treasury of his indebtedness. But two nights later, when danger seemed no longer imminent, her control suddenly snapped; and, as she lay in his arms, she was seized with shuddering so violent, so uncontrollable, so prolonged, that he would have risen and sent for the doctor had she not clung pitifully, assuring him only he could do her good.

He had quieted her at last, but the next morning she was too weak to rise; an excruciating headache set in, which resisted all efforts to assuage in until bed-time. Since then she had been better, though with little appetite. The doctor and the Manestys confirmed John's opinion that a winter in the softer climate of Kent would benefit them both.

Once his battle with worry over his worldly prospects had been fought and won — his battle with worry over Mary was permitted armistice but never victory — John regarded the waiting months as a grant, an opportunity to be exploited to the full. Recently his periods ashore had been intervals of more or less stated duration. Now he had leisure to explore and expand, to test and rectify the ideas which he had beaten out to the rhythm of the lonely ocean. The Clunies lived in London. Mary, proudly exhibited to them, forgot her fear of the Captain's "seriousness" and was mothered by Mrs. Clunie, while the two men renewed the fellowship which had, for the younger, made his last stay at St. Kitts as brief and pleasant a period as any period away from his wife could be.

At Chatham he set himself to discover more of such edifying companionship. In the Catlett's immediate circle there was none and, in spite of Clunie's blunt declaration that he must be ready to witness to the redemption at work in him, John was not prepared for the raised brows, the discomfiture and amazement, which such a breach of good taste would occasion in any conventionally "Christian" home. So he went hopefully to St. Mary's in Chatham, to St. Margaret's and to Rochester cathedral, walked eight miles to Maidstone for little better fare, tried the Baptist assembly, where the preaching disappointed him, and recorded sadly in his diary that had he not a duty to attend for the sake of example, he might better have worshipped privately, as he did daily, in the fields and woods around home. There he knew again those periods of communion with God which had steadied and empowered him on his voyaging.

He did not come to this conclusion or remain in it without self-examination. At first he blamed his sleepiness at afternoon service (not unjustly) to over-indulgence in the Catletts' excellent Sunday dinner, and tried to attribute his dissatisfaction with the sermons to a carping spirit. But fasting and determined intercession for the preacher could not make the dry bones of an imitation Ciceronian discourse or a ranting invective against other schools of theological thought palatable or nourishing to his soul. And what grieved John was that the glorious gospel was thus withheld from those whose need of it was as great and as desperate as his own. Only at the Methodist meetings on Sunday night and during the week did he find encouragement and blessing.

Captain Clunie was a Dissenter; and though he had not concealed from Newton the lethargy which had succeeded generations of heroic struggle against persecution in Dissenting circles, he had spoken warmly of his own Stepney minister, Mr. Brewer, and of David Jennings, to whom, as his mother's pastor, Newton had written diffidently for advice before his initial command on the Argyle. So, with and without Mary, he made several trips to London, attending in brief weeks more religious services than he had attended in any two years since his regeneration.

From his first visit to Charlestown, which still buzzed with the stir of Whitefield's visit, he had been curious about the great evangelist, ostracized by most clergy of his own church, and resented — though less than John Wesley — by Dissenters. At St. Kitts, Captain Clunie had given him a not unbiased account of the Whitefield-Wesley controversy and now, in the great Moorfields Tabernacle, John had the opportunity, secured by ticket, of hearing Whitefield preach. After the three-hour sacrament service which commenced at five a.m., Newton, who had never before had such a "foretaste of the business of heaven" went morning after morning. As no Methodist services were conducted at church times, he could proceed on Sunday straight from Moorfields to Stepney for morning and afternoon services, and return to hear Whitefield again in the evening.

Between services he visited. His widowed stepmother still lived at Rotherhithe, where there was little more to make him feel at home than in the days of his truancy. Mrs. Newton evidently regarded his religiosity as another phase of the temperament which had strangely allowed her husband's difficult son to develop into a capable man. His half-brother Billy, who held a position procured by his father's influence with the Hudson's Bay Company, was at twenty-two a citified and respectable version of the infidel debauchee that he himself had been. He had a fund of unsavoury stories and, failing to elicit from his journeying brother anything of the more lurid side of his adventures, turned a deaf ear to the latter's invitation to Captain Clunie's or to various lecturers, by which John hoped to lead him into a religious atmosphere. Young Harry was at sea and his sister Kitty, a quiet girl of eighteen, was glad to see him and eagerly accepted an invitation to Chatham.

With Jack Catlett, now absorbed in surmounting the difficulties of establishing his own law practice, John found himself on equivocal terms. The attraction which had made the younger man his ardent admirer, even when there was least to command admiration, showed itself in strange resentments. John's rejection of Free-thinking, Jack had tolerated, so long as he was the chief recipient of his correspondence. When, after marriage, letters to him were neither as numerous nor as long as to his sister, and when John dropped the "Morton and Mamby" pseudonyms because — sufficient reason to him! — "Polly does not like Morton and Mamby," Jack's consequent sulkiness had been quite incomprehensible to Newton's straightforward mind. The letter which he was sure would rectify matters had somehow failed to do so.

"When I am with her," he had written simply, "I am a little negligent of everybody else just as, if you will allow such a blazing comparison, the presence of the sun makes us bear the loss of the stars without regret. I believe," he had continued, mindful of Jack's hyperbolic flights over several inamoratas, "you would consider such an expression fort galant if applied to a mistress, and why it should require an apology when meant of a wife, I cannot tell. But I am determined to stick to my unfashionable humour as long as I live . . . for the rest, nothing but your sister will stand in competition for the regard I bear you."

This handsome assurance had not succeeded in removing Jack's peevishness. He had taken for granted that marriage would cure his friend of the devotion, excessive indeed if excusable in a lover, but ridiculous in a five-years-married man. It would completely spoil any girl but Polly, Jack thought, for his affection for his older sister was not diminished by his opinions of what was due her as a wife; and he was concerned both about her present ailment and about the seizure which might incapacitate John for his profession. He could have understood a great deal more anxiety than his brother-in-law showed for the future, and would have enjoyed diverting him at Vauxhall or Drury Lane, or in long inconclusive debate with friends at a coffee-house. Now, however, John always brought discussion around to Christianity — not pleasant, patronizing discussion showing the discrepancies and hair-splitting squabbles of religious teaching and religious men, but a personal and pointed application of what, with most unphilosophical assurance, he called revelation and the word of God. And when he consented to accompany Jack to the theatre — Jack wished afterwards that it had not been a revival of The Female Rake — his disapprobation was so evident that it quite spoiled the evening.

"I never thought you to see a censorious prude," he said, when they had jostled their way through the crowd and were walking along towards Lincoln's Inn Fields in the flickering light of links running ahead of coaches and sedan-chairs. "You might as well be a Methodist."

"If to be a Methodist is to consider that play filthy and attendance at it an unfit pastime for a Christian —" began John warmly; then altered his tone. "Tell me, Jack, do the attitudes and situations you laughed at tonight represent the conduct you would care for in your mother and sisters — or your wife and daughters when you have them?"

"Of course not! But it's a farce, man. You take it too seriously."

"Perhaps I do. Perhaps I have cause to take it more seriously than you. Perhaps you find no temptation in the conduct and conversation on the stage. They will not recur to your mind or keep you from living either in action or thought according to a strict moral code."

Jack flushed and said nothing.

"But I cannot believe that it is equally without effect on all the audience."

"Oh, come now. No one is going to change his scheme because of what he sees on stage. The play simply satirizes society as it is and we can't do anything to change it."

"We can refuse to condone it," said John.

"Be logical. You quote Shakespeare with approval. Do you consider that the sight of MacBeth and his wife planning a murder will make the audience go and do likewise?"

"It's your logic that is at fault and you know it. There is not the slightest similarity between the feeling with which Shakespeare leaves us regarding murder and that which this play induces regarding fornication and adultery. To see evil and face its consequence is one thing; to condone and laugh at it is quite another."

"Your hands will be full if you intend to reform the world."

John shrugged.

"Reforming the world is not in my hands; but I can desist from what will deform me and others. As I wrote once to Polly, 'A reformation could be effected swiftly in our sex, if women who have regard for honour and virtue would treat with contempt men who live in open defiance of them.

To be continued.)